

SORUNU YARATANLAR ÇÖZEMEZLER

İçişleri Bakanı Süleyman Soylu'nun Temmuz ayı başlarında yaptığı göçmenlerin sınır dışı edileceği açıklamasından sonra, İstanbul Valiliği'nin 22 Temmuz 2019 tarihli kararıyla İstanbul'daki, özellikle Suriyeli göçmenlere karşı, bir cadı avı başlatılmış durumda. Polis, gözüne kestirdiği insanları zorla otobüslere bindirip Göçmenlik Merkezlerine götürüyor. Kaydı İstanbul'da olmayan göçmenler kayıtlı oldukları illere, "kağıtsızlar" ise sınır dışına... Soylu'nun açıklamasına göre bu yıl içinde Türkiye'den 80 bin kişi sınır dışı edilecek.

Çoğu Suriye'deki savaştan kaçıp gelmiş 3 milyonu aşkın insan bir süre Türkiye'de yaşama tutunma mücadelesi veriyordu. Suriye'den kaçan insanların büyük bir çoğunluğunun Türkiye'yi tercih etmesi bir tesadüf değil elbette. Sınır komşusu olmanın ötesinde, Türkiye'nin, emperyalizmin IŞİD eliyle Suriye'ye yerleşme stratejisine önyak olma gayretlerinin bunda payı oldu. Cihatçıların bu topraklarda eğitilip Suriye'ye gönderildiğini; orada savaşırken yaralananların burada tedavi edildiğini duymayan, bilmeyen kalmadı. Dolayısıyla sorun bir bumerang gibi sorunu yaratanlara geri döndü. Evleri başlarına yıkılan halklar kendilerine güvenli yerler aramaya başladılar. ...Devamı 2. Sayfada

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

7 - 21 Ağustos 2019 / S 80 / 2 TL

Faşist devlet, Suriye'den Libya'ya kadar geniş bir coğrafyada savaş kıskırtıcılığı yapıyor; attığı her adımda savaş körüklüyor. Eğer "bu rüzgar böyle eser" ve "bu hızar da böyle keserse" Türkiye'nin Ortadoğu'da ya da Doğu Akdeniz'de kendisini daha büyük bir savaşın içinde bulması kaçınılmaz.

TC devleti zaten "Peçe Harekatı" adını verdiği operasyonla KDP desteğiyle Güney Kürdistan'da bir işgal harekatı başlatmış durumda. Şimdi bu harekatı daha da derinleştirip, "Güvenli Bölge" adı altında Rojava'yı da işgal etmek istiyor.

Bu arada Basra Körfezi'nde bir deniz koalisyonu kurarak savaş çıkarma peşinde olan ABD ise "Güvenli Bölge" meselesini Türkiye'nin bu olası savaşta alacağı konuma göre elinde bir kart olarak tutuyor. "Ne yardım ne serden" vazgeçmeyen ABD, bir yandan NATO kapsamında TC devletini bu savaşa dahil etmek isterken diğer yandan da Rojava'yı, şimdilik, TC devletine yem etmek istemiyor. Hulusi Akar'la yapılan son görüşmenin hemen ardından ABD'nin Suriye özel temsilcisi James Jeffrey, "Güvenli Bölge" konusunda Türkiye ile hemfikir olmadıklarını açıkladı; Jeffrey, "kayırları dengelemek" istediklerini söylüyor. Bunun karşısında TC devleti yalnız başına da kalsa derinlemesine bir "Güvenli Bölge" oluşturabileceği açıklaması yaptı.

İçeride "Beka Meselesi" diyerek "Vatan Ümmet Sakarya" naralarıyla işçi sınıfı ve emekçi halklara, ilerici ve devrimcilerle, kadınlara ve gençlere savaş açmış olan faşist devlet, şimdi "Yurtta Savaş Cihanda Savaş" politikasıyla yeni toprak işgali ve ilhaki için çalışıyor.

İran'ın Cebelitank'ta bir tanklerine İngilizler tarafından el konulmasına İran'ın Hürmüz Boğazı'nda uluslararası kuralları ihlal ettiği gerekçesiyle bir İngiliz gemisine mürettebatıyla birlikte el koyarak yanıt vermesi; Kerç Boğazı'nda Rusya ile Ukrayna arasındaki dalaşmanın devam ediyor oluşu ve Doğu Akdeniz'de enerji kaynaklarını tek başına

yağmalama düşüncesiyle Türkiye ve Yunanistan arasında turmanan gerilim düşünüldüğünde 3. Dünya Savaşı'nın yarılarak devam ettiği daha iyi görülebilir.

TC devleti, bu bulanık suda av peşine düşmüş. Rusya Dışişleri Bakanlığı sözcüsü, M. Zaharova'nın "yangına körükle gitmekle" suçladığı ABD'nin yanı sıra Türkiye de saldırgan, savaşı yeni alanlara taşıyacak bir politika izliyor. Şubat Ayı'nda Doğu Akdeniz'de tarihinin en büyük donanma tatbikatını gerçekleştiren Türkiye'ye "Haylaz Çocuk" benzetmesinde bulunan Yunanistan ve Kıbrıs'ın aynı yerde askeri tatbikatlar yaparak gövde gösterisinde bulunmaları gelişmelerin bir dış savaşa doğru dörtlala gittiğini gösteriyor.

Olayların hızlı gelişimi zaten şiddetli bir iç savaşın yanı sıra Suriye ve G. Kürdistan'da kısmen bir dış savaşa girmiş durumdaki Türkiye'nin gırtlacağına kadar içine saplanacağı bir dış savaşa doğru sürüklendiğini gösteriyor. Artan ekonomik kriz ve onun giderek kronikleştirdiği siyasi kriz, Türkiye'de tüm dengeleri kırılmalı hale getirmiş bulunuyor. Olası bir dış savaşın bu koşulları ağırlaştırması kaçınılmaz.

Koşullar birleşik devrimin zaferi için giderek olgunlaşıyor. Sözü ettiğimiz koşullar, burjuva egemenliği ve onunla birlikte faşist devleti sarsıyor, sallıyor, yıkımın eşiğine getiriyor. Bu koşullarda proletaryanın geçici devrim hükümeti şiarı ve programıyla öne çıkması yaşamsal önem kazanıyor.

Devrimci komünist güçler ve proletaryanın devrimci öncü işçileri, geçici devrim hükümeti şiarını ve bu şiarı etekemiğe büründürecek programı öne sürmek için "güç toplamayı" beklememeli; aksine, güç toplamak; emekçi sınıfları, devrimin toplumsal güçlerini kendi etrafında toparlayabilmek için bu şiar ve programı zaman kaybetmeden öne sürmelidir.

Bu konuda geç kalmak affedilmez bir hata olacaktır!

"GEÇİCİ DEVRİM HÜKÜMETİ"

ÖZSÜT İŞÇİLERİNİN ZAFER HALAYI

Özsüt işçileri maaşları, yemek ücretleri, mesai-leri ve işten çıkarılan ya da çıkmak zorunda kalan işçilerin tazminatlarının ödenmesi talebiyle başladıkları eylemi kazanımla sonuçlandırdı.

Özsüt Meydan AVM Şubesi'nde çalışan Umur Marangoz, 3 Temmuz'da Özsüt Kadıköy Şubesi önünde işten çıkmak zorunda kalan birkaç arkadaşının da katıldığı bir basın açıklaması yaparak haklarının ödenmesi talebiyle bir basın açıklaması yaptı; hakları ödeninceye kadar her gün Özsüt önünde olacağını söyledi ve eylemlere başladı. 8

DÜŞLERİ YARIM KALMAYACAK

Suruç Katliamının 4. yılında, İstanbul'da Kadıköy Süreyya Operası önünde, gençlik örgütlerinin yapmak istediği protesto eylemine saldıran polis, çok sayıda kişiyi de gözaltına almıştı. Polisin saldırısı, ertesi gün çeşitli eylemlerle protesto edildi.

Gençlik Örgütleri, 21 Temmuz günü İHD İstanbul Şubesi'nde basın toplantısı yaparak bir gün önce yaşanan polis saldırısı ve gözaltıları protesto etti.

Devrimci gençlik örgütleri de yine Süreyya Operası önünde basın açıklaması yaparak polis saldırısını, gözaltıları ve devletin "envanterimizde plastik mermi yoktur" açıklamasını protesto etti. 7

İŞÇİLER "KÜRSÜ BİZİM" DEDİ

"Farklı iş kollarından, fabrikalardan işçiler olarak krizi, işten atılmaları, fabrika sorunlarını ve çözüm yollarını birlikte tartışacağız" diyen işçiler, İzmir'de düzenlenen iki İşçi Temsilcileri Konsey Girişimi toplantısının ardından hızla İstanbul ayağını örmeye giriştiler.

28 Temmuz saat 12.00'de Şişli Nazım Hikmet Kültür Merkezi'nde, "#KonseyHerYere #KonseyHerYerde" şiarıyla başlayan etkinlikte işçiler, arkadaşlarını eylemlerin kısa görüntüleri ve küresel eylemlerden oluşan videolar ve işçi müzikleri ile karşıladı. 12

>>Editör...

"ÇÖZÜM"

Faşist devlet ve dinci faşist iktidar, Kürt halkı üzerindeki baskı ve terörünü artırır, Kürt halkına ve özgürlük güçlerine karşı savaş Xakurke'den Rojava'nın yeni alanlarına kadar genişletirken, küçük burjuva uzlaşmacı parti ve güçlerin "Çözüm-müzakere-demokratik barış" gibi çağrıları da ortalığı kaplamaya başladı.

Küçük burjuva uzlaşmacı parti ve etrafındaki güçler, faşist devletin saldırılarını ne zaman şiddetlense, Kürt halkını, devrimci demokratik güçleri faşizme karşı kararlı bir devrim mücadelesine çağıracaklarına, "müzakere-barış-çözüm" çağrılarını yüksek perdeden ve büyük bir gurülle tekrarlayıp duruyorlar. 3

Değişen Gerçeklik Dünyası- 4

C.Dağlı

2

Olgularla İç Savaş - 16

Özgür Güven

4

Üç Blok Tek Kauşak

Umur Çakır

5

Hükümsüzdür

Kenan Kızıl

9

Bir Devrimi Savunmak

Sinan Kaleli

10

DEĞİŞEN GERÇEKLIK DÜNYASI-4

C.DAĞLI

BAŞYAZI

Zafer Proletaryanıdır

Gerçek somuttur. Somut olan, sürekli değişim içindedir. Çağımızın bir özelliği somut tarihsel, toplumsal olayların hızlı olarak değişime uğramasıdır. Olayların zincirleşmesi kendi hareketi içinde tahlil edilmelidir. Tahlilimiz olguları, olayları, derinlikli bir kavrayışın serimini yapmalıdır.

Süreci bütün gerçekliği içinde ortaya koyan teori, dünyayı dönüştürmede güçlü bir silahtır. Ve hemen belirtelim ki, teori her elde bir silah değildir. Bununla, işçi hareketindeki reformist ve oportünist hareketleri işaret ettiğimiz çok açık. Bu unsurlar devrimci teoriye, kendi küçük burjuva muhalefeti -devrimci değil- desteklemesi için başvuruyorlar. Bu çizgi bir uzlaşma çizgisidir. Teori gerçek devrimci ellerde bir silahtır. Bu ellerde teori, burjuvazi devrimci tarzda devrim ve toplumu devrimci biçimde yeniden örgütlenme hedefine bağlanmıştır.

Toplumsal yaşam, üretim ilişkilerine ya da bu ilişkilerin hukuki ifadesi olan mülkiyet ilişkilerine indirgenemez. Üretici güçlerin gelişmesiyle, üretim ilişkilerinin (mülkiyet ilişkilerinin), diyalektiği kavranmalıdır. Üretici güçler belirli bir gelişme aşamasında, kendisine ayak bağı olan toplumun dar yapısıyla, mülkiyet ilişkileriyle çatışmaya girer. Sonunda bu dar ilişkiler parçalanır.

Üretici güçler, gelişmeye devam eder. Böylece toplumun tüm çürümüşlüğü iyice açığa çıkar. Bireycilik, yabancılaşma, yalnız kendi çıkarını düşünme, oburluk, tatminsizlik, güvensizlik "her an ihanete hazır dostluklar" her alanda gerileme, tarihte gerici olan tüm eski ilişkileri ve anlayışı yardıma çağırma, politikanın dinselmesi, dinin politikleşmesi, yozlaşmanın, alçalmanın yüceltilmesi ve propagandasının yapılması vb. burjuva toplumun nasıl bir çöküş içinde olduğunu ispatlıyor.

Toplumsal üretici güçlerin gelişmesi, başka bir topluma geçişin koşullarını hazırlar. Üretici güçlerin çağdaş gelişmesine dayanarak söyleyebiliriz ki, maddi koşullar, daha yüksek bir topluma geçmek için hazırdır. Ortaya çıkan koşul-

lar, proletaryanın zaferinin koşullarıdır. Ancak zaferle, zaferin koşulları ayrı şeylerdir.

Kapitalist düzen, tüm yıkılma tehdidine karşın varlığını sürdürme, çöküşü geciktirme yollarına başvurmakta geri kalmıyor ve kalmaz. Biz onu yıkmadıkça o kendiliğinden çökmeyecektir.

Kapitalizmi yıkacak güçler, proletarya ve diğer devrimci kitleler, her yerde ayaklanıyor. Eski güçler tam bir batmışlık, tükenmişlik ve çöküntü içindeyken ve gelecek umutlarını tamamen ve sonsuzca yitirmişken, öte yandan proletaryanın devrimci hareketi evrensel bir yükseliş çizgisinde dur durak bilmez bir ataklık içinde sınırsız bir enerji ve büyük bir umutla ileriye atılıyor.

Bu büyük toplumsal savaşın nihai sonucunu kimin kazanacağı açık değil mi? Yirminci yüzyıl boyunca çeşitli biçimlerde süren savaş kim kazandı? Komünistler, en çetin koşullarda savaşırken, düşmanla güç ve olanaklar bakımından en eşitsiz koşullarda savaşa tutuşurken veya faşist namuluların karşısındayken bu savaşın sonucunda proletaryanın, halkın, komünistlerin zafer kazanacağına emindiler. Faşist Alman güçleri, Moskova kapılarını dayanırken, savaş Berlin'de sona erdi. Dolayısıyla güncel toplumsal (sınıfsal) savaş da bizim kazanacağımız açık değil mi?

Durum Türkiye ve Kürdistan'da çok mu farklı? Burjuva toplum tam bir çürümeye içinde. Toplumsal çürümeye çok hızlı yayılarak toplumun canlı güçlerini bile etkisine alıyor, kuvvetle kendine çekiyor. Toplumun kendini çürütüşü yeni değil, çok eski ve kapitalizmin niteliğinden ileri geliyor. Ama bu topraklarda, son dönemde, çürümeye topluma daha önceki dönemde yaptığımızdan daha fazlasını yapıyor.

Ama bu, gerçeğin yani somut sürecin tamamı değildir. Toplumsal ilişkilerin bu denli yozlaşmasına, dejener olmasına ve boydan boya çürümmesine rağmen, devrimci işçiler, diğer devrimci kitleler ve devrimci komünistler, bu köhnemiş düzene karşı onlarca yıl kesintisiz savaş sürdürdüler.

Devrimci kitlelerin kesintisiz sava-

şına baktığımızda burjuvazinin toplumu bu yolla teslim alamayacağını, ona baş eğdiremeyeceğini net olarak söyleyebiliriz. Ne dün başarabildi ne de bundan sonra başarabilir.

Ama bu keskin çatışmalara karşın, gelecekte umudunu kesip, gidip burjuva çevrelerin ardına düşen küçük burjuva unsurların varlığı da bir gerçek. Ancak bunun yanında bambaşka bir hareket, bambaşka bir düşünce geliyor. Ve ezilen, sömürülen kitleleri kendine çekiyor. Bu, umudun, cesaretin, hareketin geleceğe doğru durdurulamaz ilerleyişidir.

Proletaryanın, devrimci komünistlerin, eylemle, eylem içinde, insanları tek elci kapitalist düzene ve faşist devlete karşı eyleme çağırmasının uygun zemini var. Geniş kitlelerin bu toplumsal düzene karşı umudu her gün biraz daha tükeniyor. Sistem içinde, kendi lehlerine bir sonuç almak için giriştikleri her hareket sonuçsuz kaldı. Durumun bu şekilde değişmeyeceğini kendileri yaşayarak gördüler. Dolayısıyla bu düzen çerçevesinde kalarak hiçbir önemli sorunlarının çözülmeyeceğini artık iyice anlamış durumdadır. İşte bu zemin, devrimci güçlerin, daha ileri, daha devrimci, kapitalistlerin sınıf egemenliğini yıkmaya, toplumu kökten dönüştürmeye yönelik çağrılarına olumlu yanıt veren bir ortam yaratıyor.

Bugünkü topluma baktığımızda, çürümeden, toplumsal kötülüklerden, zihinsel alçalmadan gözü başka bir şey görmeyen darkafalılara söylemek isteriz ki, bu toplum başka şeylerin de alanıdır. Burjuva toplum, yeni bir toplumu hedefleyen büyük devrimci eylemlerin, büyük devrimci olayların ve devrimin de alanıdır. Toplum sayısız devrimci olayın alanıdır ve sayısız büyük devrimci olaya alan sunmaya devam edecektir. Modern burjuva toplum, devrimci kitlelerin, büyük devrimcilerin üzerinde hareket ettikleri, mücadeleye atıldıkları, dahice düşünceler geliştirdikleri ve bu düşünceleri kitlelere götürmek için en büyük çaba içinde oldukları toplumdur. Toplumdaki canlı güçlerin büyük devrimci hareketi ve bunun tarihsel sonuçları görülmelidir.

Darkafalı biri büyük kentlere baktığında orada sonu gelmez gürlü, kar-

maşa, yozlaşma, bencillik, toplumsal felaketler görür. Oysa kentler, eğitimin, kültürün, edebiyat ve sanatın, sınıf mücadelesinin, büyük devrimci olayların vb. de merkezidir. Başka bir deyişle kentler, yepyeni bir yaşamın koşullarının olduğu alanlardır. Marksist-Leninistler, büyük kentlerin sosyalizmin oluşmasındaki önemine dikkat çekmişlerdir. Sorun sosyo-ekonomik olgulara, yapılar diyalektik ve materyalist bir bakışla bakmakta.

Proletaryanın evrensel tarihsel görevi ilerlemeyi, çağdaş üretici güçleri, kapitalizmin ayak bağından kurtarmak, insanlığın gelişmesinin engellerden, sınırlamalardan, prangalardan özgürleşmiş olarak, eksiksiz, ilerici ve bütünsellik içinde olmasını sağlamaktır.

İnsanlık, koşullarının yaratılmasıyla özgürlük ve en insanal ilişkiler içinde çok ileriye gidecektir.

Bu demektir ki, insanlık düşmanı eski toplumu yıkmak, insanları insanca koşullara kavuşturmak, işçi sınıfının önündeki en önemli ve en ivedi görevidir. Ancak yeni toplumsal ilişkilerde güven güvene karşılık düşer. İnsanlar, diğer bireyler arasında kendini rahat hissederek, yaşamdan zevince ve haz alır.

Bugünkü toplumda, insanların içindeki olanaklar, bütün insan yetenekleri gelişme şartlarından yoksun. Bunun için daha yüksek bir topluma geçiş zorunluluğu var. Daha yüksek bir toplum olarak komünist toplum, her bireyin içindeki olanakları -ki bunlar bütün insanların içindeki olanaklardır- serbestçe ve geniş olarak geliştirme gücünde bir toplumdur.

Özel mülkiyete dayanan toplumda insanların kişiliği eksiksiz bir gelişme olanağı bulamamıştır. En yetenekli olanlar, yetenekleri sayesinde toplumda kendilerine sınırlı bir hareket alanı bulsalar da, bu kişiliğinin bir çok yanından vazgeçme pahasına gerçekleşmiştir. Birçok ünlü sanatçı veya gerçekçi, herhangi bir alanda öne çıkmış bireyler, egemen çevrelerle uzlaşarak, onların önünde eğilerek, teslim olarak halk kitlelerine sırt çevirerek, bazen de açıkça ihanet ederek, varlığını sürdürüyor. Uzlaşmayan, baş eğmeyen, teslim olmayanlar büyük

baskı gördü. Düşüncesini, sanatını, kendisini tam geliştiremedi. Yalnızca, devrimci sınıfın, proletaryanın yanında yer alanlar, devrimci kavga katılanlar kişiliğinden vazgeçmeden öne çıkıyor, kendisini topluma ve dünyaya kabul ettiriyor.

Burjuva toplumdan tamamen farklı ve karşıt olan sosyalist toplumda insanlar kişiliklerini, içindeki olanakları, yetenek ve yaratıcılıklarını geniş olarak geliştirdiler. İnsanların kaydettiği ilerleyiş, tüm sınırlılığın rağmen, insanların içindeki tüm potansiyelin meyve vermesinin koşullarını hazırlamıştır. Yeter ki ilerleyip, kapitalizmin zincirlerinden kurtaralım.

İnsanlık hep daha ileriye, daha yüksek daha yetkin bir geleceğe doğru gitmeyi hedefledi. Her toplum önceki topluma göre bu niteliklere sahip oldu. Ama sınıflı toplumların hepsi sömürü toplumdur. Her gelen toplum daha yüksek, daha yetkin bir toplum olmasına karşın, bir sömürü toplumu oldukları için insanlara insanca koşullar sağlamadı. Böylece insanca yaşam koşullarına kavuşma hep ileri çağlara kaldı. İnsanlık sonunda insanca koşullara kavuşacağı çağı, böyle bir toplumu bilinçlice kendi elleriyle inşa ediyor. İnsani çağ perdeleri toplumsal devrimlerle açıyor.

İnsanların doğa ile ilişkilerini ussal olarak düzenlemesi, kişiliğini zengin olarak geliştirmesi için zorunluluktur. Doğa canlıdır, çeşitlidir ve zengindir. İnsan ancak doğa ile kavuşacağı yeni ilişkiyle içindeki olanakları sınırsızca geliştirebilir. İnsanlar yalnızca ikinci doğayla toplumsal ilişkilerle kendini yükseltmez. Bu zorunluluktan dolayı insanların devrimci başarılarının bir amacı da doğa ile ilişkileri yeniden ele almaktır.

Hedefe ulaşmak için daha bir dizi kavga gireceğiz, bir dizi çatışmaya katılacağız. Ama daha kaç kavga girecek girelim, kavganın sonunda zafer proletaryanıdır. Proletaryanın zaferi daha ileri, daha iyi, daha yüksek bir toplumun zaferidir.

İnsanların istekleri ve gelecek özelemleri doğrultusunda verdiğimiz büyük devrimci mücadelenin izleri yıllar içinde silinmez, etkilerini gelecekte de sürdürür.

"Yataklarında Rahat Uyuyamayacaklar"

HBDH Milisleri, Temmuz ayının son günlerinde ard arda yayınladıkları açıklamalarla yapılan çok sayıda sabotaj eylemlerini üstlendiler, mesajlar verdiler. Bu eylemler, aynı zamanda, faşizmin olanca baskısı ve saldırılarını altında dahi milis hareketinin engellenemeyeceğine, eylemleri sürdürüleceğine dair örnekler.

26 Temmuz İstanbul ve İzmir

Lüks yatların ateşe verilmesi eylemlerini üstlenen HBDH Milisleri, "Bu yatlar, işçilerin, emekçilerin alınlarını, emeğini sömürerek zenginleşen, AKP'nin talan ve yağma siyasetinin sonucu kasalarını parayla dolduran, savaştan, sömürden, işgalden ve sömürgeci beslenen sınıflara aittir" dedi.

Son dönemlerdeki işgal hareketine de değinilen açıklamada "DAİŞ'in büyük ortağı AKP, çetelerin yapamadığını şimdi Rojava sınırına asker yığmağı yaparak kendisi yapmak istiyor. Bu bölgeyi yangın yerine çevirmek, halkları ateşe atmak demektir. Ancak bilinsin ki orada ateşlenen her işgal ve katliam fitili, İstanbul'da, İzmir'de kendilerini de yakacaktır.

(...) Ezilen halkların tek bir küçük çocuğu gece huzurlu uyuyamıyorsa, bu savaştan beslenenler de yatağında rahatça uyuyamayacaktır" denildi.

26 Temmuz Bornova:

İzmir Bornova'da bulunan palet üretim ve depolama tesisinin ateşe verildiğini ve kül olduğunu söyleyerek, söz konusu fabrikanın "AKP-MHP faşist bloku destekçisi, sömürden ve sömürgeciliğinden nemalanan sermaye sınıfına ait bir şahsa ait" olduğu söylenerek "Yıllardır faşist düzene yaslanarak oluşturduğu 10 Milyon TL değerinde ki fabrikası bir kaç saat içinde tarımızca kül edilmiştir. Hiç şüphe duymasınlar ki, yaslandıkları katliamcı iktidarları da halkların birleşik mücadelesi sonucu kül olacaktır" denildi.

Açıklamada "Bu eylemimizi; AKP-İŞİD ortaklığı ile organize edilen Suriç Katliamında ölümsüzleşenlere atf ediyoruz. Deniz Gezmiş'in üzerinde sembolleşen yeşil parkaya parası yetmediği için, sadece fotoğraf çektilerini paylaşan, 19 yaşında ki

Ali Can Vural'ın 'devrimci ruhu' bu topraklarda hesap sormaya devam edecek" denildi.

27 Temmuz Bodrum:

Bodrum'da denize atıldığı sırada alev alarak suya gömülen milyon dolarlık sürat botuna ilişkin yazılı bir açıklama yapılarak, "Savaş tüccarları, işçiye kölelik düzeni reva görenler, İşgalden, sömürgeciliğinden beslenenler; işbirlikçi-ajan faaliyetleri

yürütenler hiç biriniz için 'güvenli bölge' kalmamıştır. Ne yatlarınız, ne hanlarınız, ne de saraylarınız 'birleşik devrimin zaferinden' sizi kurtaramayacak" denildi.

"Faşist iktidar sayesinde zenginleşerek şatafatlı hayatları süren, bir avuç zengin asalak sınıf"ın hedeflerinde olduğu söylenen açıklamada, "Bu toprakların emekçileri her gün iş cinayetlerinde can veriyor, Kürt halkı dayatılan köleliği red ettiği için işkence ediliyor; evleri yağmalanıyor; lince uğruyor. Taybet Ana ve 10 yaşındaki Cemile sömürgeciliğin utanç vesikasıdır.

(...) Bir kez daha duyunsunlar ve bilsinler ki, saltanatlarının sonu geldi. İktidar gücüne dayanarak tesis ettiğimiz 'huzur' artık sizi terk etti" denildi.

28 Temmuz İstanbul

İstanbul Ambarlı Limanında demirli halde bulunan yük gemisine düzenlenen sabotaj eyleminde çıkan yangın sonrası geminin kullanılamaz duruma getirildiği söylenerek "sömürüyü, işçi cinayetlerini üreten, faşist sistemin ekonomisine yönelik eylemi-

miz liman faaliyetlerini saatlerce sekteye uğratmıştır" denildi.

Açıklamada "Halkın yoksulluğa itirazlarına karşı Erdoğan, 'Uçaklar, helikopterler fıstık, leblebi atıyor. Bunun bir ekonomisi var' diyerek halktan çaldıklarını savaş tüccarlarına ve kendi lükslerine yatırdığını beyan ediyor.

(...) Ateş olup yakacağız dedikleri, bomba yağdırmak istedikleri Kürt, Arap, Türkmen, Ezidi, Asuri, Ermeni halklarının birlikte yaşadığı, birlikte yönettiği topraklardır" denildi ve şöyle vurgulandı: "Rojava'ya, mazlum halkların evine ateş topu olup yakma niyetinde olanlar, o ateşin dumani daha şimdiden İstanbul, İzmir semalarından yükseliyor."

30 Temmuz Konya:

Konya Beyşehir'de bulunan silah fabrikalarına misilleme eylemi düzenlediklerini duyuran HBDH Milisleri, "Paramiliter, faşist güçleri silahlandıran ve halklarımıza yönelik provokasyon ve katliamlara silah üreten bu tesislerden Huğlu Silah Fabrikasına 30 Temmuz 2019 günü ileri teknik kullanılarak, tarafımızca misilleme eylemi düzenlenmiştir" dediği açıklamada "Söz konusu güçleri bir kez daha uyarıyoruz. Türkiye emekçilerini baskı ve terörle sömüren ve Kürt halkı üzerinde katliam uygulayan AKP-MHP faşizminden desteğinizi çekin. Ne sarayı, ne SADAT'ı, ne MİT'i, hiçbir şey sizi kurtaramaz. Türkiye ve Kürdistan devrimcileri yaptığımız bu katliamların hesabını bir bir soracaktır" denildi.

30 Temmuz Denizli / 31 Temmuz İzmir:

2 Ağustos günü yapılan açıklamada Adalet Bakanlığı'na bağlı ve yargı tarafından el konulmuş araçların muhafaza edildiği Yediemin Depoları olarak bilinen iki deponun, içindeki araçlarla birlikte ateşe verildiği, Denizli'de 36, İzmir'de 42 olmak üzere 78 aracın kül olduğu söylendi.

"Devletin emanetinde güvende" olduğu iddia edilen hiçbir yerin-hiçbir kimsenin güvende olmadığı günlerdir süren eylemlerimizle bir kez daha görülmüştür" denilenler iktidarın gücüne güvenerek her şeyin hesapsız kalacağını düşünen, tüm zulmün yanında saf tutanlara yaptıklarının hesabının yarına kalıp yanlarına kalmayacağı söylendi.

Sorunu, Yaratanlar Çözemezler

Baş Tarafı 1. Sayfada

Her savaşın ilk sonucundan biri olan göçmenlik sorunu Türkiye bir anda kucağında buluverdi. "Muhtaçlara kucak açma" yalını ile TC devleti, gerçek niyetlerini gizlemeye çalıştıysa da, kısa sürede işin rengi anlaşıldı. Kamplarda dinci-faşistleri eğitime, adam devşirme mantığı yüzünden BM'nin işe karışmasına engel olan TC, bir süre sonra Avrupa ve ABD'ye heyheylemek suretiyle "masraflarını ödettirmeye" çalıştı ama bu kapılardan eli boş dönünce, bu politikanın astarının yüzünden pahalı olduğunu anladı. Suriye'den gelenleri sınır dışı etmeye başladı.

Bu süreçte üzerinde durulması gereken bir diğer konu, halklar arasında düşmanlık yaratan söylemlerdir. Savaştan ve savaşın yıkıcı sonuçlarından değil de "vatanından kaçmış" olarak değerlendirilen bu insanlara karşı Türkiye'de yaşayan halkların, işçi ve emekçilerin tepkileri arttı. Zaten kısıtlı olan iş, aş imkanlarının göçmenlerle paylaşılmak zorunda kalınması, kimi insanlarda şoven duyguların gelişmesine neden oldu. Sorunu yaratan içinde buldukları teklici kapitalist sistem ve onun hükümeti/ devleti değil de bu göçmenler gibi düşünenler, dışarıdan gelenlere karşı işi fiili saldırılara kadar vardırırdı. Savaşları yaratan emperyalist-kapitalist sisteme tepki duymaları gerekenler, savaşın yıkıcı sonuçlarından kaçan insanlara bu tepkileri yönelttiler.

Elbette meselenin misafirperverlikle vb. ilgisi yoktur. Mesele, sorunu yaratmış olanların sorunu çözemeyecek oluşudur. Nihayetinde gelinen noktada çözemeyecekleri görülmüştür.

Sorunun çözümü, öncelikle dünya üzerinde savaşılar son vermektir; bu da ancak sosyalist bir dünya kurmakla mümkündür. Yine insanların ulusal önyargılardan kurtulmalarının, kardeşleşmelerinin yegane yolu sınıfsız, sınırsız bir dünya kurmakla, komünizmle mümkün olacaktır.

Bu nedenle başka halklara karşı devletler/ hükümetler eliyle oluşturulmuş önyargı ve düşmanlıklardan kurtulmanın yolu, halkların emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadelelerini ortaklaştırmaktır.

Bütün Ülkelerin İşçileri ve Emekçi Halkları Birleşiniz!
Mücadele Birliği Platformu

Editör

Baş Tarafı 1. Sayfada

“Dolmabahçe Mutabakatı”nın masası bir tekmeyle devrilip Kürt halkı tarihin tanık olduğu ender kıymetlerden geçirildikten bir kaç yıl sonra, şimdilerde, bir kez daha aynı çağrılar yapmaya başladılar. Belli ki, yapılan katliamların üzerinden bir kaç yıl geçince Kürt halkının hafızasından silinmiş olabileceğine güveniyorlar. Böylesi budalalara hatırlatmak isteriz: Bir halkın kolektif hafızası, “hafıza-i beşer”den farklıdır, nısyan ile malul değil; unutmaz. Ama, küçük burjuva uzlaşmacılarınki de bir umut işte..

Yine de biz, bu uzlaşmacıları asla gerçekleştiremeyecek hayal ve umutları ile baş başa bırakıp “çözüm” denen şeyin neden olamayacağını; olur gibi görüldüğünde bile, bunun sadece devlet ve iktidarın Kürt halkını oyalamak, aldatmak, zaman kazanmak için yapıldığını bir kaç noktayla anlatmaya çalışalım.

Her şeyden önce, uzlaşmaz karşıt sınıflara bölünmüş bir toplumda yaşamsal sorunların bütün sınıfların çıkarlarını kesen, bütün sınıfları tatmin eden bir çözümü yoktur; olamaz da. Her sınıfın kendi çıkarlarına uygun bir “çözüm”ü var. Dolayısıyla, “çözüm”den söz edenlere öncelikle şunu sormak lazım: “hangi sınıfın ‘çözüm’ biçiminden söz ediyorsunuz?” İşçi ve emekçi sınıfların mı, burjuva sınıfının mı?

Denebilir ki bu, devrimci politikanın abc’sidir. Kuşkusuz öyledir ama halkları aldatma pahasına, burjuva sınıfı uzlaşmak için işin abc’sini bir kenara

atanlara bunları hatırlatmaktan başka elden ne gelir ki?

Üstelik burada sınıf çıkarlarının farklılığından söz ederken, sadece Türk burjuva sınıfından söz etmiyoruz. Kürt burjuva sınıfının “çözüm” biçimi Kürt emekçi ve yoksulların “çözüm” biçiminden temelden farklıdır ve Türk burjuva sınıfı uzlaşma amaçlıdır. Buna karşılık, her iki ulusun emekçi sınıflarının çıkarları onları ortak bir “çözüm” biçiminde birleştiriyor. Bu, ezilen ulusun ayrılıp kendi devletini kurma hakkı da dahil, iki ulusun tam hak eşitliğine dayalı bir “çözüm”dür.

İki ulusun burjuva sınıflarının “çözüm” biçimi tam hak eşitliğine dayalı bir biçimi içermez. Aksine, her alanda gericiilik peşinde koşan tekelleri egemenlikte bir ulusun, ulusal toplulukların baskı, sömürü ve kölelik altında tutulması; toprak kazanmak, toprak ilhak etmek esastır.

Yaşamsal bir sorun olarak Kürt/Kürdistan sorununun kaynağı, bir ulusun bir başka ulusu ezmesi, baskı altında tutması, ezilen ulusun topraklarını kendi topraklarına katıp ilhak etmesidir.

Ezen ulusun egemen sınıfı, burjuvazi, bu durumdan yaşamsal çıkarlar; kendi egemenliğini ayakta tutacak bir güç elde ediyor. Bu çıkarlar, ekonomik çıkarlarla sınırlı değil. Ekonomik çıkarlarla birlikte, askeri, siyasi, moral, kültürel vb. bir sınıfın egemenliğini ilgilendiren, akla gelebilecek her türlü çıkar bunlara dahildir.

Türk devletinin ve burjuva egemenliğin üzerinde yükseldikleri kuruluş temellerinin harcında

“ÇÖZÜM”

Kürt ulusunun kölelik altında tutulması ve Kürdistan’ın ilhak edilmesi var. Kürt/Kürdistan sorununu tekelleri burjuva sınıfın ve onun tüm siyasi iktidarlarının “beka sorunu” olarak ele alması, keyfi tercihlerin değil, devletin ve tekelleri burjuva egemenliğin bu karakter özelliklerinden dolayıdır.

Bu arada geçerken belirtelim: Uzlaşmacı partinin ve tüm sosyal reformistlerin seçimlerde olsun başka önemli konularda olsun kuyruğuna takıldıkları CHP, dinci faşist iktidarın Afrin’den Xakurke’a; oradan şimdilerde adını “barış koridoru” dedikleri Rojava topraklarını işgal politikasına tam destek verirken bu kuyrukçulardan çok daha tutarlı davranmaktadır.

Olgular, gerçekler böyleyken burjuva sınıfın, devlet ve siyasi iktidarların “çözüm”den sözetmeleri bir tek şeyi gösterir: Kürt halkını kölelik, baskı ve sömürü altında tutmak için aldatma, oyalama, zaman kazanma ihtiyacında olduğunu. 1993’te Celal Talabani’in aracılık ettiği ilk “ateşkes”ten bu yana, “çözüm-müzakere-barış” adına yaşanan tüm pratikler bu sözlerimizi kanıtlar. Devlet ve bugüne kadarki tüm hükümetler Kürt halkının devrimci mücadelesinin yükseldiği, birleşik devrimin kapıya dayandığı; buna karşılık kendilerinin çaresiz, zayıf oldukları her dönemde bu manevraya başvurmuşlar. Buna karşılık, sözünü ettığımız tarihten bu yana, bu tip girişimlerle burjuvazi zaman kazanıp kendini toparladıktan sonra daima terör ve katliam politikasına geri dönmüştür. Bunun son örneği “Dolmabahçe Mutabakatı”dır.

Bütün bu güncel olgular ve tarihsel nedenler bir tek şeye işaret ediyor: İşgal ve ilhak etmek, başka ulus ve ulusal toplulukları egemenlik altına alarak kölelik ve baskı altında tutmak; buna dayalı olarak şovenizm, militarizm, dincilik, anti-komünizm faşist devletin ve burjuva egemenliğin temellerindeki harcın diğer önemli özelliklerdir.

Bu sözlerimizden, burjuva sınıfın ve onun hükümetlerinin “çözüm” adı altında bir süreç başlatmayacakları anlamı çıkmaz. Aksine, faşist devlet ve tekelleri burjuva sınıf, birleşik devrimin gelişimi karşısında varlıklarını tehlikede gördükleri her seferinde, bugüne kadar yaptıkları gibi, bundan sonra da “çözüm” adı altında bir süreç başlatabilirler. Ama şurası kesin: Böyle bir sürecin amacı her zaman Kürt halkını aldatmak, birleşik devrim tehlikesini atlatmak ve yeni bir saldırı için güçlerini toparlamak üzere zaman kazanmaktır. Aynı şekilde, böyle bir süreç daima, faşist devletin daha güçlü, daha acımasız bir saldırısıyla son bulacaktır.

Kürdistan ve Türkiye emekçi halklarının çıkarlarına uygun gerçek bir çözüm, yani halkların tam eşitliğine dayalı kesin bir çözüm ancak faşist devleti ve burjuva sınıf egemenliğini yıkacak birleşik bir devrimle mümkündür. Kürt halkının ve onunla birlikte Türkiye halklarının özgürlüğü bir dizi devrim gerçekleşmeden söz konusu olmayacaktır.

“Çözüm” budur.

Çifte Standart Son Bulsun

İHD İstanbul Şubesi Hapishane Komisyonları 2

Ağustos Cuma günü basın açıklaması yaparak, DGM ve Özel Yetkili Mahkemelerde yargılanan hükümlülerin, adil yargılanma hakları ihlal edildiği gerekçesiyle yeniden yargılanma ve infaz durdurma kararları ile ilgili olarak, yargı organlarının çifte standartlı yaklaşımlarını protesto ettiler.

İlk açıklamayı Av.Ercan Kanar yaptı. “Yargı sol muhalif için engizisyon uygulamaları yapıyor. DGM 12 Eylül’den daha geriydi. Sonra özel yetkili mahkemeler geldi, o ondan kötüydü. Şimdiki yargılama ise en kötüsü. Gizli tanıklarla müebbet hapis cezaları veriliyor. Temmuz ayında BM’ye dünyanın dört bir yanında baro ve avukat örgütleri Türkiye’de adil yargılanmanın olmadığına dair raporlar sundu. Bizim de şu andaki gündemimiz, siyasi bir bakış açısıyla radikal dincilerin serbest kalması ve eşitlik ilkesinin uygulanmaması” dedi.

Av.Gülizar Tuncer, “Ülke genelinde 500’ün üzerinde Hizbullahçı çıkarıldı. İBDA-C’den Mirzabeyoğlu serbest bırakıldı. Çeşitli eylemlere katılan kişiler bırakıldı bunun öncesinde. Devamında İslami hareketin temsilcileri, İŞİD’liler direk tahliye edildi ceza bile verilmeden. Ortada büyük bir ayrımcılık var. ‘90’larda yüzlerce kişiyi öldüren işkence yapanlar, domuz bağlarıyla mezar evlerinden çıkarılır, itiraf etmelerine rağmen ve patlayıcılarla yakalandıkları halde serbest bırakıldılar. Basit bir dilekçeyle dışarı çıktılar.

Korkunç bir eşitsizlik var ülkede. 20’li 30’lu yaşlarda tutuklananlar, anayasa kararları olmasına rağmen serbest bırakılmıyorlar. Sadece göstermelik olarak 7-8 kişi bıraktılar. Ama 3 bin kişi bu durumda. Mahkemelerin tarafsızlığı aykırı işleyişi DGM’ler, sıkı yönetimlerle başladı, özel yetkili mahkemelerle devam etti.

Müvekkillerimiz 90’lı yılların ağır koşullarında, 90 günlük gözaltında ağır işkencelerde, avukatsız şekilde zorla imzalandıkları o kağıtlarla mahkum edildiler. AİHM ve Anayasa Mahkemesi kararları görmezlikten

geliniyor. İslami hareket, İŞİD, Hizbullah, El Kaide çıkıyor; bizim müvekkillerimiz çıkamıyor.

Yeniden yargılama taleplerimiz kabul edilmiyor. Şu anki yargı organları doğrudan yönetimin yürütmenin idari birimi olarak çalışıyor; ne söyleniyorsa ona uygun hareket ediyorlar. Elimizden geleni yapacağız müvekkillerimiz özgürlüğe kavuşuncaya kadar...” dedi.

Tutsak aileleri de arka arkaya söz arak ayrımcılığın bırakılmasını ve çocuklarının serbest bırakılmasını istediler.

Türkiye’nin en uzun süreli kadın tutsağı Güneş Arduç Eliuygun da “30 yıl Türkiye’de zindanda kaldım, geçen sene çıktım dışarı. Müebbet tutsaklığı tamamladım. Şunu vurgulamak isterim, 30 yıl zaten çok acımasız bir süre. Gençlik arkadaşlar geliyordu yanıma, kağıtlarında ‘ölünceye kadar’ yazıyordu. Acımasız uygulamalar bunlar; birileri siyaseten dışarıya bırakılırken birilerinin bırakılmaması eşitsiz bir uygulama. Zaten biz ne zaman adil yargılandık ki! Ama adil bir dünya için de mücadele etmeyi unutmamak insani bir yandır. Biz tutsaklar çıkamayacak gibi içeride, çıkacakmış gibi dışarıya hazırlanmayı öğrendik. Genç arkadaşlar olarak birbirimizin gözü önünde yaşlandık” dedi.

İHD’liler “Kampanyamızın ilk ayağı bu basın açıklamasıydı. Türkiye ve Kürdistan hapishanelerinde mahpusların dilekçe yazmasını sağlamalıyız. Çoğu mahpusun avukatı yok ve kendileri bu başvuruyu gerçekleştiriyor. Toplumda duyarlılık oluşturabilmek için çalışmalar yapacağız. Kurumlara çağrı yapacağız. Mahpuslara avukat desteği sağlayacağız, bu kampanyamızın başlangıç açıklamasıdır. Çevrenizde uzun tutukluluğu olan kişilerin karar dosya numaraları ile birlikte İHD, ÖHD ya da ÇHD’ne başvurabilirsiniz” diyerek basın açıklamasını sonlandırdı.

Yine Uyarı Ateşi Yine Çocuk Ölümü

Yine bir çocuk ölümü haberi düştü gündemimize. Evet, belki her ölüm erkendir ama 6 yaşında, 7 yaşında, 12 veya 14 yaşındaki çocukların ölümü tarif edilemeyecek kadar acıdır ve erkendir.

Yine bir sınır ticareti, yine devletin ateş açması, yine çocuk ölümü...

Hakkari’nin Derecik ilçesine bağlı Çemerkur köyünde yaşayıp, sınır ticareti yaparak geçimlerini sağlayan köylülerin üzerine Federe Kürdistan Bölgesi’nden dönüş yolunda TSK’ya ait helikopterden ateş açıldı. Sıkılan mermilerin hedefi olan 14 yaşındaki Vedat Ekinci olay yerinde hayatı kaybetti. Grupta yer alan köylülerden biri ise ağır yaralandı.

1 Ağustos günü saat 15.00 civarında yaşanan olayı duyan köylüler hemen sınır

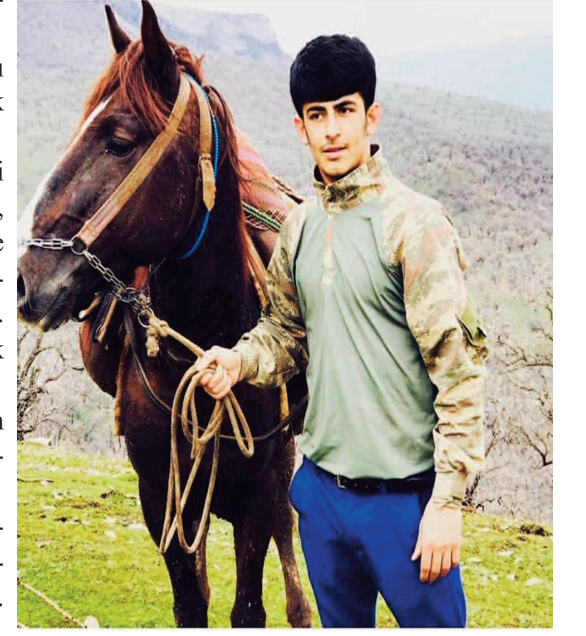
hattına gitti ve Vedat Ekinci’nin cansız bedeni ile karşılaştılar...

Manzara tanıdık... Daha acısı dinnememişti Roboski’nin, 19’u çocuk 24 canın...

Hakkâri Valiliği, sınır ticareti yapan gruba “uyarı ateşi” açıldığını, Vedat Ekinci’nin “seken kurşun” ile yaşamını yitirdiğini söyleyerek, “devletin sorumlu olmadığını” açıkladı. Kısa süre sonra da dosyasına gizlilik kararı getirildi.

Kürt çocukların ve gençlerinin kaderi “seken” kurşunların ve bombaların hedefi olmak mı?

Bu acılara alışmayacağız. Eneslerin, Ceylanların, Uğurların, Vedatların ölümüne, acısına alışmayacağız!...

Enternasyonalist Mücadele Sürüyor

TKEP savaşçısı Cevat Saim Çelen, FKÖ içindeki adıyla Teğmen Ali, komünizm bayrağını alıp onurla taşıyanlardan biridir. Teğmen Ali bir enternasyonalist savaşçıdır. Bir gerilla olarak gittiği Filistin kampında kendini kabul ettirmiş, üstün özellikleriyle kısa zamanda kampın eğitimci olmuştur. O sadece patlayıcılar ve silah konusundaki yeteneği ile değil, olağanüstü bir disipline ve kişiliğe sahip oluşuyla da FKÖ içinde kendine ve partisine layık bir yer edinmiştir.

1981’de Filistin’e birlikte gittiği yoldaşları Bedri (Mustafa Çetiner) ve Seyit (İmam Ateş) yoldaşların Arnon Kalesi’nde Siyonistlerin saldırıları sonucu ölümsüzleşmesi, Teğmen Ali yoldaşı çok etkiler. Komutanı olduğu eğitim kampından, Lübnan’a ön saflara gönderilmesi için FKÖ’ye başvurur ve bu isteği kabul edilir.

Cephedeki savaşçı ruhu, keskin nişanlığı ile, disiplinli ve özverili çalışmasıyla herkesin gönlünde taht kurar. Filistin’e gelişinin 3. yılında bir çatışma sırasında ağır yaralanır. Tedavi görmesi için başka bir ülkeye gönderilir ve tedavisi biter bitmez cepheye, bölüğünün başına geri döner.

Siyonist İsrail’in Filistin mevzilerine düzenledikleri hava saldırısına karşı kahramanca dövüştü. İnanıldığı dava ve insanlığa duyduğu bağ-

CEVAT SAİM ÇELEN (1968-1986)

lılığıyla Teğmen Ali yoldaş, emperyalizmin ve onun uşağı Siyonist İsrail uçaklarının saldırısına karşı Filistin mevzilerini korurken uçaksavar topunun başında ölümsüzleşir.

Teğmen Ali yoldaş, öncülleri Seyit yoldaşların uzlaşmaz tavırını düşünür ve örnek olarak alır. Silahına daha bir gayretle sarılır, hedefini vuran her mermisiyle güzel günleri yaklaştırdığını bilir.

Teğmen Ali yoldaşın ölümsüzleşmesinin 33. yılında, yoldaşları Rojava’da onların enternasyonalist mücadeleciler geleneklerini devam ettiriyorlar; bu uğurda bayraklaşıyor, mücadele çizgilerinden sapmıyorlar...

İMAM ATEŞ (1958-1982)

MUSTAFA ÇETİNER (1958-1982)

“Tüm eylemimiz emperyalizme karşı bir savaş narasıdır...

Ölüm nereden ve nasıl gelirse gelsin...

Savaş sloganlarımız

Kulaktan kulağa yayılacaksa ve silahlarımız Elden ele geçecekse ve başkaları mitralyöz sesleriyle

Ve de savaş naralarıyla cenazemize ağıt yakacaksa...

Ölüm hoş geldi, sefa geldi!”

OLGULARLA İÇ SAVAŞ – 16

Özgür Güven

Egemenler krizle uğraşırken, gerilla Kürdistan'da ağır darbeler indirmeye başlamıştı. Eylül 2008'te Besele'deki askeri üsse yapılan saldırıda çatışmalar günlerce sürdü. Gerilla üs bölgesini ele geçirdi, silah ve mühimmeta el koydu; üssü ve mevzileri de imha ettikten sonra çekildi.

Besele'de ölen askerlerin bayraklara sarılı sıra sıra tabutlarının yine şovenizm ve militarizmi besleyerek kendi konumlarını güçlendireceğini düşünen generaller yanıldılar. Bu sefer evdeki hesap çarşıya uymadı. Besele'de kendi kaderine terk ettikleri askerlerin cenazeleri sırasında generaller, asker ailelerinin ve halkın tepkisiyle karşılaştılar. Militarizm balonu hava kaçırılmaya başlamıştı. Besele'de çatışmalar sürerken olsun, cenaze törenlerinde olsun ortaya çıkmaya cesaret edemeyen omzu kalabalıklar, 15 gün sonra televizyona çıkıp bağırıp çağırmaya, halka parmak sallamaya başladılar. Ama kimse tınmadı. Çünkü iç savaş artık yalan perdesini yırtmaya başlamıştı.

Generallerin konumları sarsılmaya, iktidar içindeki gücü ve etkisi zayıflamaya başladı. Kürt ve Kürdistan sorunu çözülmeden birleşik devrimi yenebileceğini, savaşı kaybetmeye başladığını gören tekkelci sermaye, bu sefer sorunu çözer gibi yaparak devrimi tasfiye etme yoluna yöneldi. Adalet Bakanı, İmralı'ya yeni tutsakların götürüleceğini açıkladı. Hakkari Üniversitesi, Kürt Dili ve Edebiyatı bölümünü açmak için YÖK'e başvurdu. Bunu Artuklu ve başkaları da izleyecekti.

Bu adımların atılmasında Avrupa ve Amerikan emperyalizminin önemli etkisi oldu. ABD Dışişleri yetkililerinden Fuller açıkça, "Türkiye Kürt sorunu tarafından rehin alınmış" diyor ve ekliyordu: "Mutsuz bir Diyarbakır Türkiye'yi bölgede güçsüz hale getirir." ABD'nin amacı, Türkiye'nin bölgede güçlü bir karşı devrim üssü olmasıydı. Bu nedenle Kürt sorununun çözülmesini, birleşik devrimin tasfiye edilmesini istiyordu. Ancak emperyalistlerin göremediği bir şey vardı: Bunca kan ve vahşetten sonra Kürt halkının mutlu olabilmesi kırntı bile sayılmayacak bu tavizlerle olamazdı. Mutluluk olsa olsa bir devrimin zaferiyle başlayabilirdi.

TC'nin mayasında yer alan şovenizm ve militarizm, asimilasyon, ilhakçılık ve anti komünizm, bir dizi devrim olmadan halkların özgürce yaşamalarına izin vermez. Bu belirlememiz, daha sonra yaşananlarla kesinleşti.

2008'in sonunda dinci faşist parti, bugün de devam eden bir kavga'nın daha fitilini ateşledi: Kıdem tazminatı. İşçilerin işten atılmalarının önündeki en önemli engellerden biri olan kıdem tazminatını hem miktar olarak düşürmeyi hem de işverenin üzerinden alıp bir fona devrederek, hükümetin kullanımına açma projesiydi bu. Bu girişim işçilerin büyük öfkesini çekti.

Özellikle KİT'lerde ve büyük sanayi tesislerinde çalışan işçiler, emekli olurken alacakları bu parayla bir iş kurmanın ya da ev almanın hayaliyle avundular yıllarca. Bu sayede uzun yıllar devrimci, sosyalist fikirden uzak durdular, genel hareket içinde daha tutucu ve pasif konumda oldular. Şimdi dinci faşist parti buna el atmakla yeni bir kavga'nın daha fitilini ateşledi.

2008'in dikkate değer bir olaylar dizisi de pek çok cami de ardi ardına bombaların patlaması oldu. Bir hafta içinde ondan fazla cami ya bombalandı ya da kundaklandı. Camilere yapılan bu saldırıların ilk amacı emekçi kitleleri bölüp parçalamak, birbirine düşürmekti. Bu açık. Ama asıl dikkat çekici olan, bu saldırıların "karşı ayaklanma stratejisi"nin bir parçası olmasıdır. Bu strateji her yerde olduğu gibi bu topraklarda da rüşveti, kışkırtmaları, katliamları ve sözüm ona politik reformları içerir.

Tekelci sermaye yüzbinden fazla Alevi kitlenin devrimci sloganlarla yaptıkları Ankara çıkarmasından sonra bu kitlenin daha ileri gitmesini, devrimcilerle buluşmasını engellemek için cami kundaklamalarını tezgahtarken, aynı anda Alevi Dedelerine maaş rüşvetini de gündeme getirdi.

Ortada göz göre göre gelmekte olan bir ayaklanma vardı. Bunu önder geçinen küçük burjuva hareket göremese de tekkelci sermaye görüyordu. Bunun önüne geçebilecek için elindeki bütün araçları kullandı. Sermaye toplumsal bir ayaklanmanın salt polisiye tedbirlerle durdurulamayacağını iyi biliyordu. Burjuva sendikaların ve uzlaşmacı sosyalistlerin önünü açmakla da durdurulamadığını görünce, sıra "açılımlara" geldi: Alevi açılımı, Roman açılımı, Kürt açılımı...

Sadece bunlarla da kalmadı. Krizin şiddetli darbeleri altında kalan sefalet içindeki yoksul emekçi kesimlere yönelik kömür ve gıda yardımları da olağanüstü artış gösterdi. BM ve DB tarafından fonlanan bu gıda yardımlarını dağıtan hükümet, bu yolla alt sınıfın bir kesimini de kendisine bağlıyordu.

2009'da devlet 1 Mayıs'a diğer kentlerden taşıdığı binlerce polis, barikatlarla hazırlandı. Taksim'e çıkan bütün sokakları tuttu. Sokak sokak, çatışa çatışa polis barikatlarını aşan işçi ve emekçiler güçlü bir zafer elde etti. Son üç yılın 1 Mayıs'ları düzen açısından, İstanbul'un kontrol altına alınmasının neredeyse imkansız olduğunu gösterdi. Devlet, makine, araç gereç ve teknik donanımın yanında büyük bir polis gücüyle de ana arterleri ve belirli merkezleri kontrol altına aldı. Ama onu kat kat aşan, kitlesel gücüyle devrim, kontrol altındaki noktalardan değil, her sokaktan Taksim'e doğru aktı. Her sokak başına araç gereç makine vb. yığılması imkansız olan devlet güçleri yüzlerce parçaya bölündüğünde, devrim güçleri düşmanın zayıf noktalarını gediklerini, çatlaklarını kolayca bulup Taksim'e çıktı.

Barikat kurup ardına geçen düzen güçleri olurken, gerilla tarzı saldırılarla hareket eden devrim güçleri oldu. Kendisini öncü ilan eden oportünist hareket ise bu sırada Okmeydanı'nda barikat kurup barikatçılık oynadı.

2009'da Kürt açılımı öne çıktı. İlk açıklama Cumhurbaşkanı A. Gül'den geldi. Bir yurtdışı gezisinden dönerken uçakta "en önemli sorun Kürt sorunudur. Fırsatı kaçırmayalım. İyi şeyler olacak." dedi. Demesine dedi de, Kürt halkı bu "iyi şeyler"i kendileri için hiç de iyi olmadığını deneyimlerinden biliyordu. Şimdi taviz vermek zorunda kalan karşı devrimdi. Devrim güçleri, proletarya ve halklar, karşı devrimden söke söke aldıkları tavizlerle kendi konumlarını güçlendiriyorlardı. Hem karganın ağzındaki cevizi almayı hem de o cevizlerle karganın kafasını kırmayı öğrenmeye başlıyorlardı.

Tekelci sermaye ve faşist devlet iki arada bir derede kaldı. Bir yanda devrimin baskısıyla vermek zorunda kaldığı tavizler, bir yanda bu tavizlerin düzen cephesinde yarattığı hayal kırıklığı. Hükümet bu süreçte bir yandan karşı devrim güçlerini toplayıp düzeni tahkim etmeyi, bir yandan da birleşik devrimin en önemli gücü olan Kürt halkını silahsızlandırmayı amaçlıyordu. Ama özellikle silahsızlandırma yolunda çok ciddi engeller, tuzaklar vardı. İlk patlama Mardin, Mazı dağı'nda oldu. Devlet güçleri önceden planlanmış bir operasyonla 44 köylüyü katletti. Bu katliama karşı öfke dolu eylemlerin kontrolünden çıkma riskini farkeden egemenler, yaptıklarını inkar ettiler. Abdullah Gül'ün "iyi şeyler"i bunlardı. Buna karşı Kürt halkının barut fıçısına dönmüş öfkesini kontrol etmek zordu. Sadece Kürdistan'da değil, İstanbul gibi metropollerde de en küçük bir kıvılcım bu öfkeyi patlatılabildi. Bu yüzden katliam inkar edildi; savcılık soruşturmaları, takibatlar ve adliye koridorlarında uyumaya, unutulmaya terk edildi.

Ulusal Meclis Kapanırken-2

ÇEVİRİ

lara ya da silahlı müdahalelere başvuruyorlar. Birleşmiş Milletler Tüzüğü normları ve ilkelere etrafında inşa edilmiş uluslararası ilişkiler sistemini alelacele ortadan kaldırmak niyetindedir.

Batı Yarımküre'de ABD hükümeti, kendi kaderini tayin hakkını reddeden, Amerika'daki tüm ülkelerin egemenlik hakkını istisnasız tehdit eden ve tüm dünyaya gözdağı vermeye çalışan sömürgeciliğin, yeni sömürgeciliğin ve emperyalizmin eski bir enstrümanı olan az bilinen Monroe Doktrini'nin geçerli olduğunu ve uygulanacağını açıkça deklare etti.

ABD, Bolivarcı Venezuela Cumhuriyeti'ne karşı, hepsi Birleşmiş Milletler tarafından yasaklanmış çeşitli biçimlerde saldırılarda bulundu. Bu ülkede şiddetin artmasından dolayı sorumlu tutulmadılar; ekonomik sabotaj; suikast girişimleri; nüfusun acı ve zorluk çekmesine neden olan ekonomik önlemlere başvurulması; darbelerin finansmanı ve organizasyonu; ülkeye ait varlıkların çalınması; insani yardım politik istikrarsızlaştırma amacıyla fırsatçı kullanılması...

Bir kez daha Küba'nın Bolivarcı Chavista Devrimi'ne, halkının sivil ve askeri birliğine Başkan Nicolas Maduro önderliğindeki anayasal hükümete ve bu onurlu halkın bağımsızlığını korumak ve yabancı müdahalelere direnme konusunda gösterdiği çabaya olan samimi dayanışmasını ve desteğini yineliyorum (Alkışlar).

ABD'nin Küba'ya karşı tavri, ekonomik güçlükleri ablukayı sıkılaştırmak yoluyla artırma hedefi; bölmek, kafa karıştırmak ve halkımızın birliğini zayıflatmak amacıyla her yıl onmilyonlarca doların adandığı politik tahribatların geliştirilmesi ve Devrimi, onun liderlerini, muzaffer tarihi haklılığını itibarsızlaştırmayı amaçlayan kara propaganda kampanyaları; gelişme ve adaletten yana ekonomik ve sosyal politikalarımıza kara çalmak; sol ve halkçı hareketlerin politik güçlerini tasfiye etmek; sosyalizm düşüncesini yok edebilmek için McCarthyizm'e başvurmak şeklinde devam ediyor.

Raul'un bu Meclis'ten önce, geçen 10 Nisan'da vurguladığı gibi "Muazzam gücüne rağmen, emperyalizm, tarihiyle ve bir çok kayba rağmen kazandığı özgürlüğe gurur duyan birleşmiş bir halkın itibarını kurma kapasitesine sahip değildir".

Kadın ve Erkek yoldaşlar, Birkaç gün içinde, bir diğer yıldönümünü, Santiago de Küba'nın Moncado kışlasına baskının 66.yılı ve bu yılki festivallerine ev sahipliği yapan, 60 yıl önce Las Colorada'da Küba'ya kesin özgürlüğü getiren kuşağı adıyla onurlandıran bir bölgenin başarılarını simgeleyen Bayomo'daki Carlos Manuel de Céspedes kışlasına baskının yıldönümünü kutlayacağız.

Bu topraklarda yaklaşık 151 yıl önce başlatılan bağımsızlık sürecini devam ettiren kuşaklar adına anma töreninde konuşacağız ve yılın ikinci yarısında bizi bekleyen gelişme ve engeller hakkında kesinlikle yeni değerlendirmeler olacaktır. Fakat bugün Küba halkını ve özellikle de devlet iktidarında en yükseklerde bulunan onların temsilcilerini birbirimizi ve her birimizi, yapabildiğimiz ve yaptığımız her şekilde, sadece bu şekilde kendimizi savunacağımızdan emin olarak savunmaya çağırarak acil bir hal almıştır.

Halkımız, zekasıyla son zamanlardaki ekonomik önlemlerin önemini kavradı ve bizi enflasyondan ve diğer tehlikelerden koruyacak olan sonuçlar ve kontroller ile bütçeli sektördeki ücret artışlarına cevap vermeye ihtiyaç olduğunu ısrar ederek akıllıca tepki verdi. Ekonomistler, özellikle henüz kullanılmayan verimlilik rezervlerinin araştırılmasına katkıda bulunmaya çağırıldılar. Ulusal ekonomiye açılan tüm fırsatların avantajlarını ele geçirmek, girişimci sektörde ya da bütçeli sektörde hatta özel sektörde olmak - iş, inovasyon, bilim ve üretim temelinde-onu bağlayan düğümleri çözmek de gerekiyor.

Bu yeni aşamada anahtar, bölgesel düşünmede, belediyede, yerel gelişmede, bu düzeyde yönetilen ve geliştirilen her şeyin daha doğrudan halka yararı olacağını farkına varmada.

Gelir kaynağı olarak tasarrufların nasıl bir katkısı olacağını ve yaratıcı enerji kaynağı olarak maneviyatımız için kendi materyallerimizi ve insan kaynaklarımızı araştırmaya devam etmeliyiz.

Ayrıca Comandante'nin Özel Dönem direktiflerini de gözden geçirmeliyiz. Kavramlardan korkmadan. İkili ablukayla yüzleşme stratejisi, durum düzeler düzelmaz rafa kal-

dırdığımız bir çok girişim başlattı ve bu büyük bir hataydı. Özel döneme geri dönmek için onun bize bıraktığı dersleri ve katkıları kullanmalıyız.

Sevgili Kadın ve Erkek yoldaşlar, Ulusal Meclis, her zaman refah potansiyelimizi daha eksiksiz ve daha iyi bir şekilde nasıl harekete geçireceğimize kolektif olarak karar vereceğimiz ve hepsinin üstünde birlikte düşüncü taşınacağımız ve paylaşacağımız bir yer olacak.

Her çözümün yukarıdan geleceğine dair kötü düşünme alışkanlığımızdan vazgeçmeliyiz. Eğer anlayışta bir değişim gerektiririz, problemlerimize çözüm bulmada elbirliği yapacağız. Bazılarını şimdi bazılarını sonra ama her zaman halkımızın yaşam kalitesini artırma amacıyla yapacağız.

E-devlet, örneğin, Küba'nın buluşu değil. Fakat bugün, bir toplumun işlevsel olabilmesi için acil bir ihtiyaçtır.

Bu e-devlet, insanların ihtiyaçlarını ve taleplerini birbirine bağlama konusunda temel bir görev olarak Pazartesi'nden Cuma'ya kullanılmaz. Bu kalıcı bir görevdir. Kamu görevlilerinin bunu halka borçlu olduklarını ve bir şey eksik ya da başarısız olduğunda bunun sürekli uyanık olmayı ve bizi zamanında uyabilecek tüm araçları kullanmayı sağladığını öğrenmeliyiz.

Bu, tabii ki, düşmanlarımızın ürettiği söylentilere ya da sahte haberlere ve bazı sıklıkla sosyal medyada yaygın olan naif ve sorumsuz insanların haberlerine kredi vermek anlamına gelmez.

Parti ve hükümetin liderliği, kamu çıkarlarına dayanarak hangi önlemin alındığı ya da adının atıldığı konusunda zamanında ve açık bilgi sağlama taahhüdünde bulundu. Ve biz her zaman bu politikayı savunacağız. Diğerleri yalanları yaymakta daha usta ve etkili olabilirler, ancak Küba halkı, Devrimin ilkesel olarak sadece gerçeği söylediğini biliyor (Alkışlar).

Bazı konuların onların konuları sınırları dahilinde olmadığını ama daha alt seviyede yönetimin sorumluluğunda olduğunu düşünen görevlilere de dikkat çekmek istiyoruz.

Her kim elinde bir probleme en hızlı ve etkili çözümü bulunduyorsa bu çözümü hiyerarşik ya da sektörel düşünceler temelinde küçültmeye ya da devretmeye ihtiyaç duymamalı. Hepimiz kamu görevlisiziz.

Bir şeyi çözebilecek durumda olanın bunu başkalarına bırakmama sorumluluğu da vardır. Her problemın arkasında dikkatli olması gereken erkek ya da kadın bir Kübalı vardır. Duyarlılığı yeniden kazanmak ve bunu bir gelenek haline getirmek günün bizden isteği (Alkışlar).

Her kim, devlet yardımını, bir evin tapusunu ya da üretim için toprağın kullanım hakkını edinme sürecini engeller, geciktirir ya da imkansız hale getirirse Devrimin ruhunu gözardı ediyor demektir. Bunlar, iş yapan, çalışan, topluma katkıda bulunan insanların zamanını ve enerjisini çalmaktan hiç de aşağı kalmayan hareketlerdir.

Terbiyeyi yeniden kazanmaktan bahsederken, kamu görevlilerinin dürüstlük ve birlikte çalışma arzusu hakkında da düşünüyoruz.

Hizmet verme işi, hizmetçilikle karıştırılmaz, karıştırılmamalıdır. Kibarca, alçak gönüllülikle ve nezakete iyi hizmet vermek, bizi daha profesyonel kılar ve işimiz bir kalite ve diğerlerinin bugün ve yarın ihtiyaç duyacağı, bizden herhangi birinin ihtiyacı olabilecek insan sıcaklığı damgası vurur. Cevap verirken ciddi ve etkili olmalıyız.

Bir toplum olarak kaybettüğümüz nezaket alışkanlıklarını geri kazanmalıyız. Devrimde hiçbir şey kötü davranışlardan daha yabancı değildir. Değerlerin kaybedilmesi,

Devamı 5. Sayfada

“Unutmayın Bir Gün Hepimiz Mülteci Olabiliriz”

Mültecilerle Dayanışan Kadınlar, savaş mağduru mültecileri geri gönderme politikasını protesto etti.

HDP'nin çağrısıyla 18.00'de İstanbul'da Pangaltı Metro çıkışında bir araya gelen Mültecilerle Dayanışan Kadınlar, İstanbul Valiliği'nin kayıtsız olan savaş mağduru mültecilerini 20 Ağustos'tan itibaren kayıtlı oldukları illere geri gönderme kararını siyahlar giyerek protesto etti.

Türkçe, Kürtçe ve Arapça, “Unutmayın Bir Gün Hepimiz Mülteci Olabiliriz”, “Mültecilik Hakkı İnsan Hakkıdır”, “Birlikte Yaşayacağız”, “İrkçiliğe Karşı Mültecilerle Dayanışma” dövizlerinin taşındığı eylem polis ablukasında geçti.

Burada konuşma yapan HDP Milletvekili Züleyha Gülüm, kimsenin kendi yurdundan isteyerek göç etmeyeceğini söyleyerek, kadınlar olarak mültecilere ilişkin geri gönderme politikalarını kabul etmediklerini belirtti.

“Mültecilerin burada insanca yaşayabileceği; birlikte yaşayabileceğimiz koşullar istiyoruz. Özellikle kadınların savaş ve mültecilikte ne kadar ağır koşullarda yaşamak zorunda kaldıklarını biliyoruz. Tacize, tecavüze ve her türlü baskıyla, emek sömürüsüne maruz kaldıklarını biliyoruz. Öyle bahsedildiği gibi özellikle mülteci kadınların sefahat içinde yaşadıkları asla doğru değildir. Tam tersine yerleştikleri kamplar ve mahalleler başta olmak üzere çok kötü koşullarda yaşıyorlar. Biz buradan bir kez daha geri gönderme politikalarına son verişini diyoruz. Mültecilere ilişkin işinize geldiğinde kullandınız, mülteciler üzerinden Avrupa'yı tehdit ettiniz; şimdi de işiniz bittiği zaman geri göndermeye mi kalkıyorsunuz? Biz mültecilerin ve özellikle de kadın ve çocukların sonuna kadar yanındayız” denilen eylem kısa bir süre sessiz oturma eylemi yapılarak sona erdi.

Paranın Yenilemeyeceğini Anladığımız Zaman

Kazdağlarına altın madeni, Şirince Köyü'ne mermer ocakları, Aydın Efeler'e jeotermal santral, Salda Gölü'ne millet bahçesi, Munzur Dağları'nı boydan boya maden sahası ilan etme... Sadece son birkaç haftada gündeme gelen doğa katliamları...

Adı geçen yerler doğal güzellikleriyle yerli yabancı pek çok turisti kendisine çeken, temiz içme suyu kaynaklarının bulunduğu, ekolojik sistemin vazgeçilmez parçaları...

Yaşanılan ekonomik dar boğazı inşaat sektörü ve ihalelerle biraz rahatlatılmak, daha fazla kazanmak, daha fazla kar etmek için doğanın ve tabii geleceğimizin feda edildiği ilk örnekler değil. Su tutmaya başladığından her yeri su altında bırakan Hasankeyf Barajından, göç eden kuş sürülerine çarptığı için arızalanan, rüzgarlardan piste inemeyen uçaklarıyla İstanbul Havalimanı'ndan, şimdiden yıkılmaya başlayan Karadeniz'in “Yeşil Yol”undan, yemyeşil doğaları betonlarla yok edilen Köyceğiz, Bodrum koylarından, Yassıada'dan biliyoruz... Espriler dahi artık Anadolu'nun doğal bitki örtüsünün TOKİ'ler olduğu yönünde...

Küresel ısınmanın, artan doğal felaketlerin tümünün doğayı yok etmemizden kaynaklı olduğu herkesin bildiği bir gerçek iken, daha fazla kar, daha fazla kazanç için dünyanın yok ettirmeyelim. Ve yüzyıldan uzun zaman önce Kızıldereli Şefi Seattle'in sözünü hatırlayalım:

“Son ırmak kurduğunda, son ağaç yok olduğunda, son balık tutulduğunda; beyaz adam paranın yenmeyen bir şey olduğunu anlayacak”

Baştarafı 4. Sayfada

toplumdaki kişisel ilişkilerimizden hizmet ihracatımıza kadar bize zarar verir. Ve bu, günlük yaşamda birbirimize karşı neden olduğumuz tatsızlığın temel nedenidir.

Ben, her ikisini de reddetmeksizin, ikisini birleştirmekten çok, kişisel çıkarları kolektif çıkarlara tabi kılmaya çağırarak istiyorum. Bizimki gibi hümanist ve dayanışmacı bir toplumda bireysel olarak mutlu olamayacağımız açıktır.

Kibir ve bencilliği ortadan kaldırmak, dürüst şekilde pratik sergilemek, gayretli ve saygılı olmak. Aynı zamanda Gayri Safi Yurtiçi Hasılaya da katkıda bulunacağız. Ekonomi, halkımızın ruhsal gücü ile birlikte, kimi zaman her birimizde tanımlanması güç olan bir ülke olarak büyüyecek. Fernando Ortiz şunları söylemişti: “Küba halkının kanını emen ekonomik emperyalizm kadar ciddi değilse de, onu izleyen ideolojik emperyalizm de yıkıcıdır. Birincisi ekonomik bağımsızlığı yok eder; ikincisi ahlaki yaşamı. Biri desteği diğeri ruhu ortadan kaldırır”.

Bir yüzyıldan fazla süredir damarlarımızda taşıdığımız bu anti-emperyalizmin yanı sıra bizleri küçümseyen ve bize saldıran güçlü bir komşuya da katlanmak zorunda kaldık. Jose Marti'nin bize miras

Sınırsız, Sorunsuz Sömürsüz Bir Dünya

Birlikte Yaşamak İstiyoruz İnişiyatifi'nin çağrısıyla, aralarında Mücadele Birliği Platformu'nun da olduğu devrimci kurumlar ve pek çok kişi saat 19.30'da Kadıköy Süreyya Operası önünde “#SınırdışılarıSon, #BirlikteYaşamakİstiyoruz” sloganlarıyla bir araya geldi.

Birlikte Yaşamak İstiyoruz İnişiyatifi'nden Özgül Saki'nin okuduğu basın açıklamasında “*Son birkaç haftadır, İstanbul'un çeşitli mahallelerinde, göçmenlere yönelik kimlik kontrolleri, ev ve işyeri baskınları, alıkoyma ve zorla sınır dışı operasyonlar yapılıyor. Türkiye'de her daim süregelen benzer uygulamalara ek olarak, son dönemde 'geçici koruma' altındaki Suriyelilerin de zor ya da hile ile 'gömillü geri dönüş' belgesi imzalanarak sınır dışı edildiğini, göçmenlerin sınır dışı ve alıkoyma işlemleri boyunca haklarından mahrum edildiği ve kötü muameleyle maruz kaldığını duyuyoruz. Kısa süre önce İstanbul Valiliği kentte bulunan ve kaydı başka şehirde olan Suriyelilerin İstanbul'u 20 Ağustos'a kadar terk etmesi için süre tanıdığı duyurdu. Öte yandan tüm bu gelişmeler yaşanırken, özellikle de sosyal medyada ırkçı ve yabancı düşmanı nefret söyleminin giderek yayıldığına tanıklık etmekteyiz.*

Türkiye'den sınır dışı edilen kişilerin birçoğu, siyasi, mezhepsel, cinsel, etnik kimlikleri dolayısıyla hayatı tehlike altında oldukları veya savaşın halen devam ettiği yerlere gönderiliyorlar.

Göçmenleri hapsedici, ayrımcı, hareket, yaşama, çalışma özgürlüklerini kısıtlayıcı tüm baskıcı uygulamalara derhal son verilmelidir. Kimse sebepsiz göçmez! Sınırdışı edilmeler derhal durdurulmalı, sığınma hakkının gaspına dönük politikalar son bulmalıdır. Bizler, 'Sınırdışıları son, Birlikte Yaşamak İstiyoruz' diyenler olarak bu taleplerin arkasında duruyor ve gerek Türkiye gerekse de uluslararası kamuoyunu göçmenlerle dayanışmayı güçlendirmeye davet ediyoruz” denildi.

Eylem, “Sınırsız, Sorunsuz, Sömürsüz Bir Dünya”, “Bir Arada Yaşamak İstiyoruz” sloganlarıyla sonlandırıldı

Doğal(!) Afet

Güney Asya genelinde yaşanan muson yağmurları nedeniyle 130'u aşkın kişi hayatını kaybetti.

-Nepal'de yağışların yol açtığı su baskınları ve toprak kaymalarında en az 67 kişi hayatını kaybederken, 30 kişi de kayboldu.

-Bangladeş'te 9 Temmuz'dan bu yana en az 29 kişi yaşamını yitirdi. Bunlardan 18'i yıldırım çarpması sonucu, 7'si de Bengal körfezinde buldukları geminin batması sonucu öldü. 10 kişi de Bangladeş'in güney doğusunda Rohingyaların bulunduğu mülteci kampında hayatını kaybetti.

-Pakistan'ın Keşmir bölgesinde, aşırı yağışların getirdiği ani sel felaketleri nedeniyle 18 kişi öldü, 50'yi aşkın ev yıkıldı.

-Hindistan'da günlerdir yağın yağmur, dağlık Himachal Pradesh bölgesinde bir kaç katlı bir binanın çökmesine neden oldu. Yerel yetkililere göre 13'ü asker olmak üzere 14 kişi hayatını kaybetti. Yıkıntılar arasında sağ çıkan bir asker, restoranda kutlama için bulduklarını belirtirken, binanın aniden sallandığı ve yıkıldığını söyledi.

Güney Asya'da her yıl Haziran ve Eylül arasında yaşanan muson döneminde çok sayıda kişi hayatını kaybediyor ve ağır zararlar oluşuyor.

Küçükük bir ada ülkesi Küba'da doğal afetler önceden tespit ediliyor ve ülke olarak komitelerce yürütülen tatbikatlar ile halk bilinçlendiriliyor. Günler öncesinden önlemlerini alıyor. Kapitalist dünyanın blokajı altındaki sosyalist ülke deneyimi bize gösteriyor ki, her yıl aynı dönemlerde yaşanan "doğal afetler" doğal değil.

daha çok dayanışma bunu sağlar. Herkesin fikrinin duyulmasına saygıyla izin verin.

Juventud Rebelde'nin editörü Yoerkis Sanchez ise şöyle cevap verdi: Ülke olarak düşünmek nedir? Çalışma isteğiyle dolu olmak. Kusurları bir vuruşa kes at, başkalarını mutlu et. Köklerimiz acımasız tüke-ticiliğe karşı korumak.

Üzerimize düşeni yapmak ve alçakgönüllü onur; Raul ve Fidel'le birlikte "Biz yarı yolda durmayız" (Alkışlar).

Aslında bir ülke olarak düşünmek, Küba'yı düşünmek, kendimizi beden ve ruh olarak bütünüyle milletimizin hizmetine vermek, Devrimin en heybetli, en güçlü hali: Birlik.

Bu bizim tarihi kuşağımıza borcumuzdur. Geçmiş birleştiren, bugünü dayanıklı kılan, onu başlatan kadın ve erkeklerin rüyaları kadar sonsuz olan Devrimin geleceğini garanti altına alan bir inşa çalışması. Biz Küba'yız! Biz yarı yolda durmayız!

Ya Özgür Vatan Ya Ölüm!
Kazanacağız!
(Yoğun alkışlar)

NOT: Granma International'ın 15 Temmuz 2019 tarihli haberinden çevrilmiştir.

Çeviri Kolektifi

ÜÇ BLOK TEK KAŞAK

Umut Çakır

23 Haziran İstanbul seçimleri, öyle görünüyor ki, ortaya çıkartıp sergilediği yeni sınıf dengeleri yönünden bir süre daha tartışılacak. Bu konudaki değerlendirmelerin ortak yanı şudur: İmamoglu ve CHP kitlelerin öfkesini düzen içi kulvarlara çekti; tekeli sermaye muhalefet cephesini öne çıkartarak bir kez daha halkı aldatmayı başardı ve bu başarıda reformizmin önemli bir rolü oldu, vs vs. Burada dile gelen bir dizi tespit, aslında, kısırdır, meyve vermeyen bir ağaçtır. Çünkü, tek yanlıdır. İmamoglu'nu adeta jet hızıyla popüler hale getiren muazzam öfkeyi, bu öfkenin beslediği devrimci birikimi tümüyle görmezden geldiği için tek yanlıdır. Herhangi bir konuda halkın “aldandığı”nı söylemek, bu aldanışın gerçek koşulları açığa çıkartılmadıkça, hiç bir şey söylemek demektir.

Ortaya çıkan sonuç, ne tek başına CHP'nin geniş kitleleri aldatma misyon ve becerisiyle açıklanabilir, ne de oportünizmin faşizmi geriletme taktiğinin ikiyüzlülüğü ile. Geniş kitleler, İmamoglu'nun peşine, kaynayan bir öfkenin bir birine yakınlaştırdığı üç büyük “halk blok”unun, birleşik bir mücadele arayışları ve arzularının sonucunda takılıp gitmişlerdir. Devrimin üç büyük “halk bloku” derken, neyden bahsediyoruz? İşçi sınıfı ve ezilenlerin farklı katmanlarını bir arada barındıran, aralarındaki fark daha çok, devrimci birikim, örgütlenme ve eyleme geçme tarzıyla ayrımlenen, üç ana blok tespit edebiliriz.

1) Devrimci bilinçli kitleler: Kürt halk hareketi dışında, uzun iç savaş ve sert mücadelenin aydınlatıp bilinç kazandırdığı, sayıları milyonlarla ölçülen, kendini 8 Mart, 1 Mayıs, 2 Temmuz gibi zamanlarda gösteren partizis yığınlar; 2) Mevcut düzenle bir derdi olmadığı halde mevcut hükümetle derdi olanlar: Politik niteliği faşist her iktidarı bol bol ürettiği bir kesimdir. Bunlar bir yandan ekonomiyi çöküş, öbür yandan muazzam politik baskının kıskırttığı uyanışla, politikaya yeni ısınan taze kuvvetler ile, daha çok yaşam tarzını tehlikede gören tuzu kurular topluluğundan oluşur ve 3) Ezilen ulus olarak Kürt halkı.

23 Haziran, bu üç büyük bloka bir kavşakta buluşma fırsatı verdiği için, kullandığı tüm hilelere rağmen dinci faşizme bu seçim yenilgisini tattırdı. Devrimin üç ana bloku, mücadele deneyimlerinden çok önemli bir ders çıkarmış bulunuyor: Tek başına hiç bir blok, dünyanın en kanlı ve gerici faşist iktidarlarından birisi karşısında, geleceğini güvence altına alamaz, onu yere seremez. Öncekiler bir yana, 95 Gazi-Ümraniye ayaklanmaları, 6-8 Ekim silahlı serhildanları ve 17 Nisan- 24 Haziran günlerini takip eden yaygın eylemler, bu tarihi dersi en geniş kitleye kabul ettirdi. Gezi'nin gücü, bu birlikteydi. Görüldü ki -İstanbul örneğiyle yetinirsek-Esenyurt olmadan Gazi mahallesi, Gazi olmadan Beşiktaş Çarşısı, bir yere varamıyor. Bu birleşimin vadettiği zafer öylesine yakıcı bir ihtiyaç haline geldi ki, daha ne İmamoglu ne de siyasi partiler parmaklarını bile kıpırdatmamışken, anılar çağrısı, jet hızıyla bir araya gelen dev kalabalıklara şahit oldu. Burada sözünü ettiğimiz sınıf dinamiklerinin, tüm yurt çapında geçerli olduğu, Karadeniz'de, dinci-faşizmi paniğe sürükleyen bir dalgayla birlikte görünür hale geldi.

Devrimin bu üç ana blokunu hem daha yakın ilişkilerle zorlayan ama hem de onu tutarsız bir yöne dönüştüren, çeşitli nesnel ilişki ve etmenlerin altı çizilmeli. Bu blokların sıkı biçimde birleşmesini güçleştiren etmenlerden birisi şudur: Devrimin bilinçli kitleleri ve yoksul Kürt halkı sefalet ve geleceksizlik içinde boğulurken; daha çok tuzu kuruların ön plana çıktığı ikinci blok, mevcut iktidara, yaşam tarzını tehlikede gördüğü, dinci-faşist blokaj yüzünden layık olduğu yerlere ve konuma gelemeyi, nüfusun çoğunluğuna yöneltilmiş açık terörist yöntemlerin bu kesimlerdeki konformizmi tehdit ettiği... için mücadelenin aktif tarafı haline gelmişlerdir. Bu farklılık, geleceğe dair siyasi-ekonomik beklentilere yansıtıldığı ölçüde, birleşmeyi zorlaştıran bir rol oynuyor.

Bizzat uzun iç savaş, devrimin üç farklı bloku arasında, zorlaştıran başka öğeler soktu. Kürt halkı, tuzu kurulara ve diğer devrimci yığınlara belli bir güvensizlikle yaklaşıyor ki, bu tutumu haklı çıkaran nice utanç verici suskunluk anları yaşanmıştır. Tuzu kuruların sürüklediği blokta şovenizmin etkileri zaman zaman belirginlik kazanmaya devam ediyor.

Bir başka açıdan, bu üç blokun nüfus olarak yoğunlaştığı yerler, aynı kent içinde bile farklıdır. İstanbul'da Esenyurt, Gazi, Beşiktaş; Ankara için Mamak, Batıkent, Çankaya, sırasıyla, Kürt halkını, devrimci yığınları ve tuzu kuruları ağırlayan semtlerdir. Bu mekansal ayrılık, bilinçlenme ve kültürel şekillenmedeki farklılıklar ile yan yana geldiğinde, sonuç şu oluyor: Devrimin üç blokundan her hangi birisi, salt kendini ilgilendiren bir konuda ayağa kalktığında, diğer bloklar kendiliğinden sele kapılan taşlar gibi birbirini izlemiyorlar. Şu veya bu blokun damgasını taşıyan bir hareket, birlik oluşturmaya yetmiyor. Bunun için, ya tüm sınıf ve katmanları derinden sarsan ciddi bir ekonomik-siyasi çöküşü beklemek gerekir; ya da Gezi'nin ağaçları gibi, olmadı, ancak çocuklara yakışır politik hamlının bir deha ürünü sanan İmamoglu gibi figürler gerekir. İmamoglu, sevgi ve vicdana dair, ancak ergenlere umut olabilecek lafları ile hiçbir bloka özgü bir şahsiyet görünümü vermediği için, bir araya gelmenin uygun bir bahanesi olabildi.

Deniliyor ki, İstanbul seçimleri sayesinde halk artık korku duvarını aştı, önceki dönemin suskunluğunun nedeni, bedel ödemekten çekinmekti. Şimdi bu kavrayışın yanlışlığı daha iyi anlaşılıyor olmalıdır. Önceki kısa bir dönemde, geniş yığınlar kısmi protestolara yanıt vermediler. Çünkü, zafere çok fazla ihtiyaçları var ve zafere de ancak bu üç bloku bir araya getiren gelişmelere bağlıdır. Her kısmi eylem, ezilmeye mahkumdur ve kitleler, özellikle Kürt halkı, bu bilinçle hareket etti, tutum aldı. Onları yönlendiren duygu korku değil, faşizmin devrim bir kolunu kolayca ezip ucuz bir zaferle moral üstünlük ilan edeceği yerlere gitmime bilgelidir.

Gelelim meselenin nirengi noktasına. Bu üç blokun en temel eksikliği, proleter sınıfın hegemonik etkisidir. Sadece proletarya, birbirinden farklı eğilim ve tutumlara sahip blokları bir araya getirebilir, sağlam politik karakter kazandırabilir. Bu eksiklik kendini hissettirdiği sürece, zaman zaman kimi kavşak noktalarında buluşan bu üç blok, tutarlı bir siyasi çizgi yaratamayacak, yalpalamalar keskin olacaktır. Öyle ki, sabaha sandıklara umutsuzlukla dolu uyanan milyonlar, akşama boş umutlarla çöşüyorlar. Bir gün, düzen içi yolların ve çağrılarının egemenliği, diğer bir gün alanlarda devrimci kavga arayışları. Proletarya, kendi dar meslek çıkarlarından sıyrılıp genel sınıf mücadelesinin politik ihtiyaçlarına cevap olursa, hegemon güç haline gelir.

Kimilerince, işçiler, birlikte davranışlarıyla dayanışma refleksi ve grevlerle, toplumun ezilen kesimlerine böyle örnek olmalı ve kendi hakkını hukukunu savunmalarına ön ayak olmalıdır. Bu tarz bir hareket, en başa dönmektir. Uzun mücadele birikimini sıfırlamak, mücadeleciler kesimleri sürekli kaybedilen hakların çevresinde dönüp duran dolap beygirine çevirmek demektir. Eğer devrimin tabanını oluşturan kitlesel bloklar, sadece hak peşinde koşuyor olsalardı, diğer kesimlerle birliği yere denli arzulamazlardı. Böyle büyük, dinmeyen, ateşi düşmeyen öfke, hasmını yere serme zorunluluğunun kavranmasından beslenir. Sınıflar arası politik sınırlar buradadır. Bu sınırların bir adım gerisi, “faşizmi geriletme, sokakta elde edilen sandıkta pekiştirme” gibi türlü çeşit kılıklarda karşımıza arzı endam eyleyen düzen içi yollara çıkar. Proletaryanın karşılaması beklenen hareketin ihtiyacı, tam da, bu birlik arayışını, öfkeyi kabartan siyasi temeli ileri taşıyacak politik şiarlardır. Ve bunlar, Leninist Parti tarafından, Geçici Devrim Hükümeti başlığı altında ilan edilmiştir.

Kuşlar Bakan'ı dinlemedi, göç yolunu değiştirmede. THY'nin uçağı
3. Havalimanına inişi sırasında kuş sürüsüne daldı,
uçağın gövdesi hasar aldı. Tabi Ki Zaytung Değil

Mahkeme artık devrimcilere yurtdışı yasağı vermekle
yetinmiyor, ilçe dışına çıkış yasağı cezaları başladı...
Zaytung Değildir!

Kapitalizm'de Kadın, Taciz-Tecavüz ve Baskı-1

Evvel Temmuz Festivali'nde DÖB'lü kadınlar olarak yaptığımız "Kadınlar Neden ve Nasıl Örgütlenmeli" başlıklı panelimizin sunum metnini sizlerle paylaşıyoruz.

Emperyalist-kapitalist sistemin bütün dünyada kriz içerisinde olduğu bir dönemden geçiyoruz. Kapitalizm eğitim, sanat, hukuk, din gibi bütün üst yapı kurumlarının, insan ilişkilerinin bir çürümeye içinde olduğunu görebiliyoruz. Ekonomik kriz işçileri ve emekçileri işsizliğe, açlığa ve yoksulluğa sürüklüyor. Eğitim sistemi bize hiçbir şey vaat etmiyor, bizleri geleceksizleştiriyor. Her gün atanmadığı için intihar eden insanların haberleriyle uyuyoruz. Dinci-gerici eğitim, tarikatlarla, imam hatip okullarıyla dindar ve kindar bir nesil yetiştirmeye çalışıyor. Daha ağız süt kokan bebekler tecavüze uğruyor. Peki kapitalizmin çürümeye ve büyük bir yıkıma yüz tuttuğu bu süreçte kadınlara nasıl bir rol biçiliyor? Kadınlar ne gibi sorunlarla karşı karşıya kalıyor? Bugün kapitalist sistemde gündem güne yakıcı hale gelen kadın sorununun tartışılması, temellendirilmesi ve bu soruna yönelik bir çözüm üretilmesi çok önemli. Çünkü bizler gece dışarı çıktığımız zaman tecavüze uğramak, yakılarak katledilmek istemiyoruz. Çünkü bizler sevgilimizden ayrıldığımız için kezzapla, asitle saldırıya uğramak istemiyoruz. Çünkü bizler mal gibi alınıp satılmak, ev içinde köleleştirilmek istemiyoruz, yaşamak istiyoruz!

Kapitalist sistemde ekonomik, siyasal, kültürel toplumsal hayatın tüm alanlarında erkek ege-menliği vardır ve ataeril sistemde kadın her zaman ikinci plandadır. Kadınlar çalıştıkları alanlarda yoğun bir sömürü ve ağır çalışma şartlarına maruz kalmışlardır, tacizle ve cinsel saldırıyla da karşı karşıya kalırlar. Saatlerce ağır şartlarda çalışan kadınlar emeklerinin karşılığını alamazlar ve kapitalizmin ortaya çıkışından beri kadın ucuz iş gücü olarak çalıştırılır. Kapitalizm, özellikle kadınların ve çocukların emeğinin yoğun sömürüsüyle sermayesinin büyük bir bölümünü oluşturur. Kadın fabrikada eşinden ve babasından bağımsız bir birey olarak çalıştığı halde, ailenin esas besleyicisi erkek olarak kabul edildiği için kadın emeği görmezden gelinir. Kadın emeği babanın ya da kocanın yardımcıları gibi görülür. Kadının kazandığı paranın ek gelir sayılması kadının alacağı ücretin düşük tutulmasının ve ucuz iş gücü olarak çalıştırılmasının gerekçesi haline gelir.

Peki günümüzde kadın işçiler ne gibi sorunlarla karşılaşılıyor?

Yapılan araştırmalara göre, 2018 yılında en az

120 kadın işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitiren kadın işçilerin neredeyse % 93'ü sendikasıza çalışıyor.

Kadın işçilerin en büyük sorunu uzun çalışma saatleri, düşük ücretler ve iş yerlerinde yaşanan ayrımcılıkla psikolojik şiddet. Ekonomik krizle birlikte kadınlar büyük bir işsizlikle karşı karşıya. Her sene işsizlik oranı artıyor. TÜİK'in verilerine

göre, 15 yaşın üzerindeki her 100 kadından sadece 29,3'ü çalışıyor. Üniversite mezunu kadınların ise yüzde 17,4'ü işsiz durumda. Ekonomik kriz koşullarında, işten çıkarılan ilk kadın oluyor. İşsiz kalmak, üretime dahil olmamak kadını kötü etkiliyor tabii ki. Kriz koşullarına ekonomik sıkıntılar ve büyük yoksulluklar yaşıyor. Üretime dahil olmayan, eve hapsedilen kadınların toplumla kurduğu ilişkiler, birkaç komşu kadınla sınırlı kalıyor. Kocasının kazandığı parayla yaşayan kadın zamanla asalak durumuna düşüyor. Ekonomik özgürlüğü elinde bulunduran koca, kadına ve çocuklarına hakim olmaya çalışıyor.

24 saat boyunca ev içinde emek sarf eden kadın. Fakat ev içi emeği her zaman görmezden gelinir. Ev işlerine kadının göreviymiş gibi bakılır genelde. Çalışan kadınlar ise çalıştıkları yerde büyük bir sömürüye maruz kalmakla beraber bir de işten eve geldikten sonra ev işleriyle de uğraşılıyor. Çocuk bakımı, yemek, temizlik... Çoğumuz yaşamıştır aslında bu durumu. Annemiz de babamız da çalışıyordu. Fakat işten geldikleri zaman anne yemek yapmaya başlar, ev işleriyle uğraşır, bir yandan çocuklarının sorunlarını çözmeye çalışıyor.

İşir. Baba ayak ayak üstünde, elinde kumandası TV seyretmeye başlar. Çocuğunun bakıcısı, koca-sının hizmetçisi, evin aşçısı kadın böylelikle yaşamdan soyutlanır, kendine vakit ayıramaz ve sosyal faaliyetlerden oldukça uzak kalır.

Aynı zamanda ezilen uluslara mensup kadınlar ve mülteci kadınlar da, kapitalizmin kar uğruna kadınlara verdiği zararın birer örnekleri...

Yaşadığımız topraklarda birçok ulus yaşıyor ve T.C devleti kurulduğu andan itibaren diğer ulusları kimliksel, kültürel ve dilsel olarak yok sayıyor. Ezilen bir ulusun kadını olmak oldukça acı verici bir durum. Çünkü kadınlar hem farklı bir ırka sahip oldukları için, hem yoksul oldukları için, hem de kadın oldukları için eziliyor. Ulusal, etnik ve siyasal çatışmalarda, savaşlarda ilk kurbanlar her zaman kadınlar oluyor. Kürt kadınları da birçok zorlukla karşı karşıya kaldılar. Geçmişten günümüze kadar Kürt halkının kadınlarını karşı her türlü psikolojik baskı, tecavüz uygulanıyor. Mesela Dersim ve Zilan katliamlarında yüzlerce kadına tecavüz ediliyor. Hayatlarının her evresinde Kürt olmak ve kadın olmaktan dolayı ayrımcılığa ve baskıya maruz kalmıştır kadınlar. Kadınlar hastanelerde, mahkemelerde ya da diğer resmi makamlarda Türkçe bilmedikleri için yadırganıp hakarete maruz kalıyorlar. Çoğu Türkçeyi çok az biliyor ve çok az konuşuyor. Okuma yazmayı da bilmiyor. Tek başına hiçbir yere gidemiyor. Kendini ifade etmekte zorlandığı için hastaneye ya da herhangi bir resmi kuruma gittiği zaman yanında aileden birilerini alıyor. Yani ka-

pitalist sistemde kadın olmak bir yana ezilen bir ulusa da mensup olmak kadının yaşadığı acıyı katmerleştiriyor.

Kürt halkından ve kadınlarından bahsetmişken ben bir de mülteci kadınlara da değinmek gerekir. Sizin de bildiğiniz gibi 2011'de Suriye'de yaşanan savaşlardan sonra birçok Suriyeli mülteci Türkiye'ye geldi. Neredeyse 3 milyona yakın mülteci vatanlarını bırakıp buraya geldiler. Mülteci sorunu ayrıca tartışılması gereken konulardan biri. Biz daha çok mülteci kadınları ele alacağız. Mülteci kadınlar göç sırasında ya da sığındıkları ülkelerde bir çok sorunla karşı karşıya kalıyorlar. Mülteci kız çocukları ve kadınlar fiziksel ve cinsel saldırıya, toplu tecavüz ve hamile bırakılmaya, cinsel zorbalığa sıklıkla maruz kalabiliyor ve fuhuşa zorlanıyorlar. Genelde şiddet hedefi halinde oluyorlar. Bunun en acı örneklerinden biri 2017 yılının Temmuz ayında yaşanan katliamlardan biri. Sakarya'da 9 aylık hamile Suriyeli Emami el Rahmun tecavüze uğradıktan sonra 11 aylık bebeğiyle öldürülüyor ve saldırganına 5 yıllık bir ceza veriliyor. Emami'nin maruz kaldıkları, Suriyeli ve mülteci kadınların yaşayabilecekleri şiddetin sınırlarını gösteriyor. Mülteci kadınlar fuhuşa zorlanıyor, çok küçük yaşlarda istemediği fiziksel evlendiriliyorlar. Eşinden ayrılmak isteyen kadınlar da eşlerinden özgürce, içi rahat bir şekilde ayrılmıyorlar. Toplum baskısı, dil bilmeme, toplum tarafından dışlanma korkusu, eşinden şikayetçi olursa sınır dışı edilebilme durumu, çocuklarına bakamama durumu, mülteci olduğu için yaşadığı yoksulluk gibi bir sürü ciddi sorunla karşı karşıyalar. Kadınların büyük bir çoğunluğu okuma-yazma, yani dil bilmiyorlar. Erkekler çalıştıkları için ve sürekli insanlarla iletişim kurdukları için biraz Türkçe öğreniyorlar. Fakat hiç Türkçe bilmeyen kadınlar var. Bu yüzden kadınlar çalışmıyor, resmi bir kuruma gittikleri zaman kendilerini ifade edemiyor, akrabalarından ya da çevredeki insanlardan cinsel saldırıya maruz kaldıkları zaman kendilerini hiçbir şekilde savunamıyorlar. Yapılan araştırmalara göre yıldan yıla katledilen mülteci kadın oranında büyük bir artış gözlenmektedir.

Buraya kadar kapitalist sistemde kadınların iş ve ev yaşamında karşılaştığı sorunları, ulusal olarak ezilen kadınların, mülteci kadınların bütün bunlara ek olarak ne gibi sıkıntılarla karşılaştığını ele aldık. Gelecek sayıda ise kapitalizmin kadınlara vaat ettiği yaşamın bir devamı olarak, kadına şiddet, taciz-tecavüz konularına ve devlet görevlilerinin kadınlara dair söylemlerine değineceğiz...

Devam edecek...

Dayanışmayı Yükseltmeli, Yapılanlara Sessiz Kalmamalıyız!

Temmuz ayı başlarında İçişleri Bakanlığı'nın yaptığı göçmenlerin sınır dışı edileceği açıklamalarının ardından, İstanbul Valiliği de geçtiğimiz hafta İstanbul'da bulunan kayıt dışı göçmenleri, özellikle de Suriyelileri göndereceğine dair açıklamalarda bulundu. İstanbul genelinde Suriyelilere yönelik başlatılan cadı avında polis sokakta, mahallede gözüne kestirdiği insanları kaydı il dışındaysa ya da kayıtsızsa göçmen merkezlerine götürüp sınır dışı ediyor. Suriye savaşından kaynaklı ülkesini farklı sebeple bırakmak zorunda kalan 3 milyonu aşkın insan yıllardır çok zor şartlarda hayata tutunmaya çalıştığı, sürekli ırkçılıkla, dışlanmayla, ötekileştirilmeyle yüz yüze kaldığı, açlık sınırında yaşamak zorunda kaldığı bir ortamda dinci-faşist iktidar Suriyeli göçmen işçileri ve ailelerini Nazi uygulamalarını aratmayan yöntemlerle sınır dışı ediyor. İstanbul Gazi Mahallesi'nde yaklaşık 6 yıldır tektilde çalışan bir işçi arkadaşımızla bu konuya dair konuştuk.

Merhabalar, sizi tanıyabilir miyiz?

Merhabalar, 6 yıldır Gazi Mahallesinde tektil sektöründe çalışıyorum. Suriye savaşı patladıktan sonra Şam'dan buraya gelmek zorunda kaldık; önce ben geldim sonra ailem geldi. Gazi'ye ilk geldiğimde bir tektil atölyesinde işe başladım. Haftalık 150 TL gibi çok düşük ücretlerde çalışıyordum. Zor günlerdi benim için. Son-

rasında zaman içinde birçok farklı atölyede çalıştım. Aldığım ücretler yükselse de çalışma koşulları kötüydü; çalışma saatleri 10 saati geçiyordu. Şimdi yine bir tektil atölyesinde çalışıyorum. Suriyeli işçiler de var, buralı işçi arkadaşlar da.

Biliyorsunuz, geçtiğimiz günlerde İstanbul Valiliği kayıt dışı Suriyelileri İstanbul'dan göndereceğini söyledi. Buna dair ne düşünüyorsunuz?

Uzun bir süredir Türkiye'de yaşayan bir Suriyeli işçi olarak bu duruma öfkeliyim. Suriye savaşının başlamasının ardından Türkiye bize başta kapılarını açtı; ama sonrasında bunun da Avrupa'dan fon koparmak, bizleri kendi projeleri için kullanmak için yapıldığını anladık. Ayrıca Suriyelilere yönelik ırkçılık, dışlamayı da görmek gerçekten üzücü. En başından beridir bizleri çok düşük ücretlerle, çok kötü koşullarda çalışmaya mecbur bırakanlar, milyonlarca Suriyeliyi buraya getirip onlar için yeterince önem almayanlar aynı insanlar. Günlük hayatta birisi kötü bir şey yaptı mı ya da bir Suriyeli bir hata yaptığında bunu hepimize mal ediyorlar ve hepimizi düşmanmışız, hep kötü şeyler

yapıyormuş gibi bakıyorlar ve gitmemiz gerekiyor gibi davranıyorlar. Evet, yanlış davranan az eğitimli genç Suriyeli arkadaşlarımızın hatalarını biz de kabul etmiyoruz; ama

bu bizlerin gitmesi gerektiği anlamına gelmez, tüm bu gençlerin eğitime ve buraya alışmaya ihtiyacı var. Çünkü siz farklı bir ülkeden gelmişsiniz ve buraya alışma süreci uzun zaman alıyor. Mesela benim iş yerimde çalışan Suriyeli genç işçiler "sokakta beni polis gözaltına alır, sınır dışı eder" endişesiyle işe bile gelmemeye başladı. Ev baskınları yapıp insanları topluyorlar. Bu durumlardan kaynaklı ben de endişeliyim. Ailem bana Mısır'a gitmemi söylüyor. Türkiye'ye gelmeden önce Mısır'a da gitmiştim. Orada yaşadıklarımız buradan pek farklı değil. Evet Mısır'da Araplar yaşıyor; ama orası bizim doğup büyüdüğümüz yer gibi asla olamaz. Bu yüzden ülke değiştirmek bence çözüm değil.

Suriyelilere yönelik bu saldırı dalgasının yeni olmadığı açık. Daha öncesinde Suriyeli işçilerin evleri yakıldı, Suriyeli kadınlar

fuhuşa zorlandı ve hala da Suriyeli göçmen işçiler çok kötü şartlarda, zor koşullarda hayatta kalmaya mecbur bırakılıyor. Bugün ötekileştirilen, baskı altına alınan, ırkçılığa maruz kalan göçmen işçiler olarak bu saldırı dalgasına karşı sizce ne yapılmalı?

Bence ilk yapılması gereken kendimizi ve çevremizi bu konu hakkında bilinçlendirmek. Buna karşı sessiz kalmamak gerekiyor, hem bizleri buraya getirip imkan sağlamayan hem de bizleri zorla göndermek isteyen bir akıl kabul edilemez. Bizler Suriyeli göçmenler olarak elden geldiğince buradaki emekçi halkla, yoksullarla dayanışmalıyız. Ama bana göre asıl iş buradaki ilericilere, burada yaşayan işçi, emekçilere düşüyor. Çünkü onlar bizim gönderilmemize sessiz kalırsa, buna izin verirse biz ne yaparsak yapalım çabalarımız yeterli olmayacaktır. ırkçılığın önünden durmak gerekiyor. Suriyelileri düşman olarak gören anlayışa karşı Türkiye'de yaşayan diğer halklar ses çıkarmalı, bizle dayanışmayı büyütme diye düşünüyorum.

Bize vakit ayırdığınız için teşekkür ederiz.

Asıl ben size teşekkür ederim, bizlerin yaşadığı sorunları önemseyen birilerinin olduğunu bilmek çok güzel. Umarım bu dayanışma daha da büyür.

İstanbul /DÖB

Trans çocuklarının cenazesini "dinimize aykırı" diye kabul etmeyen, defnetmeyen aile, mirasını kabul etti; iki evini ve parasını aldı... Zatung Değildir!

Sudan'da Eylemci Öğrenciler Katledildi!

Sudan'da sivil yönetime geçiş için sağlanan kırılğan uzlaşım ardından, "sivil yönetim"e geçilmesi için gençlik, bir süredir eylemlerini sürdürüyor.

Geçtiğimiz günlerde Sudan'da darbeci yönetime karşı sivil yönetim için sokağa çıkan kitleye, Ubeyd kentinde güvenlik güçleri saldırdı. 4'ü öğrenci 5 gencin hayatını kaybettiği silahlı saldırı sonrasında ülkenin her yerine yayılan protestoların ardından, ülke geneline yayılan öğrenci pro-

testoları nedeniyle askeri yönetim eğitime süresiz ara verildiğini duyurdu.

Sudan Komünist Partisi ise, 29 Temmuz'da yaptığı açıklamada, öğrencilere yönelik katliamı kınadı ve katliamın sorumluları olarak eski rejimin kalıntıları olan askeri yapıları işaret etti. Sudan Komünist Partisi, iktidardaki Askeri Geçiş Konseyi ile görüşmelerden de çekildiğini duyurdu.

Ülke genelinde işçilerin, öğrencilerin, kadınların eylemleri devam ediyor.

"Onların Düşünü Kurduğu Dünyayı Her Adımda Yaşatmaya Devam Edeceğiz"

Suruç Katliamının 4. yılında, İstanbul'da Kadıköy Süreyya Operası önünde, gençlik örgütlerinin yapmak istediği protesto eylemine saldıran polis, çok sayıda kişiyi de gözaltına almıştı. Polisin saldırısı, ertesi gün çeşitli eylemlerle protesto edildi.

Gençlik Örgütleri, 21 Temmuz günü İHD İstanbul Şubesi'nde basın toplantısı yaparak bir gün önce yaşanan polis saldırısı ve gözaltıları protesto etti.

Gençlik Örgütleri adına konuşan Azad Aksoy, saldırıya karşılık eylemin bütün sokaklara yayıldığını, bu sokakların, katliamcılar değil özgürlük için kavga eden-

lerin, devrimcilerin olduğunu bir kez daha hatırlattıklarını belirterek, "yürüyüşümüzü ve dördüncü yıl anmamızı engellemeye çalışan çürümüş bu düzenin polisine karşı, nerede yürüyeceğimizi, nerede anma yapacağımızı bizim belirleyeceğimizi haykırarak" dedi.

Basın açıklamasında gözaltından serbest bırakılan gençler de söz aldı. "Dört yıl sonra Büşra'yla, Polen'le, Vatan'la birlikte arşunladığımız sokaklardaydık. Gözaltına alınırken, araçta, karakolda işkence gördük. Ama hep şunu söyledik: Mücadeleye devam". "Biz 33'lerin çüretiyle Kadıköy'deydik. Başımız dik" diyen gençler, işkence yapan, kendilerine kalıcı fiziki zarar vermeye çalışan polisler hakkında suç duyurusunda bulunacaklarını söyledi.

HDP İstanbul İl Örgütü ve devrimci örgütler de Halitağa Caddesi'nde basın açıklaması yaparak, Süreyya Operası önünde ve Kalkhedon Meydanı'nda yapılan polis saldırısı ve gözaltıları protesto etti.

HDP İstanbul İl Örgütü adına yapılan konuşmada saldırı kınanarak, "33 yoldaşımızı anmaktan ve düşlerini gerçekleştirmekten asla vazgeçmeyeceğimizi belirtmek için buradayız" denildi.

Eylem "Suruç'u Unutma Unutturma" sloganıyla sona erdi.

Devrimci gençlik örgütleri de yine Süreyya Operası önünde basın açıklaması yaparak polis saldırısını, gözaltıları ve devletin "envanterimizde plastik mermi yoktur" açıklamasını protesto etti.

"Gençliğin Cebinde Direniş Var Sizin Envanterinizde Yalan Var" pankartı açılan eylemde sık sık "Suruç'u Unutma Unutturma", "Gözaltı-

lar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atıldı.

Eylemde gözaltına alınan Suruç yaralılarından Dr.Çağla Seven, 4 yıl önce gerçekleştiren katliamda sakat kaldığını söyledi, "Biz patlayan bombalara, sokak ortasında şiddete alışmadık, alışmayacağız. 4 yıldır her türlü eylemliliğimize karşı konulmaya çalışılıyor. Bu katliamı hep birlikte neden lanetlemiyoruz; çünkü suç ortaklığı var, bunun ortaya çıkmasından korkuyorlar" diyerek acıların ve öfkelerin ilk günkü gibi taze olduğunu söyledi.

Devrimci gençlik örgütleri adına okunan basın açıklamasında, "Bugün düş yolcularının 4. yıldönümünde gördük ki, zalimler ne kadar çabalarsa çabalasın Suruç'un çüreti sokaklarda olmaya devam edecek. Yasaklamaya çalıştığımız sokaklarda düş yolcularının sıra arkadaşları, yoldaşları, dostları, onları anma iradesinin inzacısı oldu" denildi.

"Artık sokaklarda söz söyleyenler, 33'lerin yoldaşları, devrimciler olacaktır" denilen açıklamada Suruç'ta gerçekleştirilen bombalı saldırının sadece IŞİD'in gerçekleştirdiği bir saldırı olmadığını, saldırıda devletin ve devlet kurumlarının rolünün ilk andan itibaren dikkat çektiği vurgulandı.

En son bir gün önce İstanbul'da keyfi bir emirle plastik mermiler, fiziki şiddet ve cinsiyetçi küfürlerle gerçekleştirilen polis saldırısı sonrası kaymakamlığın, "envanterimizde plastik mermi bulunmuyor" açıklamasına da değinilerek, gerek adli tıp raporlarında gerek basına yansıyan görüntülerde polisin plastik mermiyi çok yoğun bir şekilde yakın mesafeden kullandığını tespit edilebildiği söylenerek kaymakamlığın açıkça yalan söylediği vurgulandı.

ÖrgütLENİN!

"Ya dünyanın ve insanlığın mahvolmasını bir köşe başında izleyecek ya da dünyanın devrimci dönüşümü için, devrim için mücadele edeceğiz!" Burjuvazi medyayı kullanarak kitleler üzerinde "örgüt bayrağı" nidalarıyla insanları örgütlenmekten uzaklaştırmaya, örgütlenme fobisi oluşturmaya ve komünizmi terörize etmeye çalışır. Çünkü örgütlü gençlik, örgütlü bir işçi sınıfı, örgütlü bir halk burjuvazinin korkulu rüyasıdır ve sağlam bir örgütlülük kapitalist sistemin yıkılışını hızlandıracaktır. Peki nedir örgütlenme?

İki kişinin bir araya gelmesi bile bir örgütlülüktür aslında. Örgütlenme organize olmaktır, birlikte hareket etmektir. Bugün burjuvazi devletiyle, ordusuyla, polisiyle yani kapitalist devlet aygıtıyla örgütlü bir güçtür. Hukuk, eğitim, kültür, sanat, din gibi üst yapı kurumlarını ideolojisiyle beslemektedir. Burjuva hukuku mülkiyetin temelini koruyor; katliamların, sömürünün, taciz ve tecavüzün yasal örtüsü oluyor. Kültür ve sanat ise bencil ilişkileri, yozlaşmayı topluma yansıtanın bir aracı haline geliyor. Büyük kitlelere ulaşmak için medyayı kullanan devlet ideolojisini yayarak milyonlarca kişiye sınıf perspektifini kabul ettirmeye, kendi saflarında örgütlemeye çalışıyor.

Bugün eğitim alanında verilen dinci gerici eğitim, gençlik arasında hızla yaygınlaşan

kötü alışkanlıklar, medyanın vermiş olduğu yoz kültürün hedef kitlesi gençliktir. Dünyanın nüfusunun büyük bir kısmını oluşturan gençlik toplumun en dinamik, en üretken kesimidir. Ve gençlik geleceği temsil eder. Fakat kapitalist sistem gençliğe hiçbir şekilde gelecek vaat etmez. Bunu eğitim sisteminden açık bir şekilde fark edebiliriz. Özelleştirilen eğitim yoksul ailenin çocuklarıyla, zengin ailenin çocuklarına aynı olanakları sunmaz. En pahalı dershanelere gidip özel öğretmenlerle sınava hazırlanan bir öğrenciyle devlet okulunda eğitim gören bir öğrenci sınava eşit şartlarda hazırlanamaz.

Dinci gerici sistem, tarikatlara ve imam hatip okullarına büyük bir bütçe ayırır ve eğitim oldukça niteliksizleşir. Genç işçi nüfus fabrikalarda ve inşaatlarda ucuz iş gücü olarak çalıştırılır ya da fabrikalarda genç yaşta ölür. Ve bizim karışımıza çıkan tablo şudur: Ev kirasını ödeyemediği için okumayı bırakan üniversiteliler, tarikatlarda dinci eğitime maruz kalan çocuklar, atanamadığı için intihar edenler, fabrikada sömürülen genç işçiler, tecavüze uğrama korkusuyla dışarı çıkmaya korkan kadınlar... Peki tüm bunlar yaşanırken hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya devam mı edeceğiz? Dünya yanıyorken kendi kabuğumuza çekilip oturduğumuz yerden bir şeylerin değişmesini mi bekleyeceğiz? Elbette hayır. Öğrenci gençlik bulunduğu her alanda kendi örgütlenmesini yaratmalıdır. Tıpkı şairin dediği gibi: "Nerede olursan ol / Çerçede, dışarıda, derste, sırada... / Yürü üstüne üstüne / Tükür yüzüne celloadın."

Öğrenciler liselerde ve üniversitelerde, genç işçiler ise fabrikalarda komiteler kurmalı, siste-

min saldırılarına karşı birlik olup mücadele etmelidir. Oğluna pantolon alamadığı için intihar eden bir babanın da Kürt olduğu için dışlanıp ırkçılığa maruz kalıp intihar eden gencin de, ekonomik sıkıntı yaşayan bir öğrencinin de sorunu kapitalist sistemden kaynaklanmaktadır. Kürt, Türk, Arap ezilen bütün halklara, işçilere, kadınlara, öğrencilere, doğaya düşmandır kapitalizm. Bundan kaynaklı öğrenci gençlik işçi sınıfıyla birlikte hareket etmeli sınıflardan sokaklara taşmalı, demokratik halk devrimi için savaşmalıdır. Çünkü açlığın, yoksulluğun, sömürünün olmadığı, tacizin tecavüzün olmadığı bir yaşam sosyalizmle birlikte gelecektir. Fakat gelecek güzel günler kendiliğinden gelmeyecektir. Bunun için mücadele etmek ve savaşmak gerekir. Bulduğumuz her alana devrimci, devrimci mücadeleyi götürmek, hazırlık yapmak, olası bir ayaklanmada neler yapılacağını tartışmak gerekir. Öğrenciler, işçiler, ezilen halklar ne kadar örgütlü ve kararlı olursa devrime o kadar yakın olacaktır.

Peki örgütlenirken nelere dikkat etmeliyiz? Öncelikle önemli olan, her zaman kafamız örgütlenmede yaşadığımız sorunlarla meşgul olmali ve "bu sorunları daha iyi nasıl aşarız"a odaklanmalıdır. Nerede olursak olalım, işimiz ve mesleğimiz ne olursa olsun genç işçileri, öğrencileri örgütlemek öncelikli görevimiz olmalıdır. İnsanları doğru analiz etmek ve yeteneklerine göre doğru alanlara yönlendirmek gerekir. Geniş yığınları burjuva ideolojisinden kurtarıp onları marksist-leninist ideolojiyle donatmak gerekir. Ajitasyon ve propagandayı yaygınlaştırmak, örgütlenirken enerjiyi doğru insanlara kullanmak oldukça önemlidir. Sisteme karşı örgütlenmek her gün daha yaşamsal bir hal alıyor, bu yüzden yılmıyışa düşmemek, sürekli ve ısrarcı olmak bizi ileriye taşıyacaktır.

Adana'dan Bir DÖB'lü

SOKAĞI ÖRGÜTLEMENİN ZAMANI!

K.Taylan Kızıldağ

Gençliğin enerjisi, yaratıcılığı ve çüreti yaşamın her yerinde görülebiliyor. Kapitalizmden sosyalizme geçişte yaşanan her büyük sıçramada, yeni evrenin devrimlerinde, süregiden ayaklanmalarda gençliğin militan bir şekilde gerçekleşen toplumsal harekette yerini aldığı görülebiliyor.

Ekim Devrimi'nde genç işçileri, Küba'da gerilla safalarını dolduran gençliği, Latinler'de her devrimci harekette gençliğin militan rolünü, Türkiye, Kürdistan ve Ortadoğu'da savaşan gençliği görmemek mümkün değil. Gençliğin devrimlerde oynadığı rolü tartışmak ve önemini vurgulamak bir yana, bu kavgada gençliğin örgütlü bir güç olarak yerini alabilmesi, kavganın sert olduğu dönemde de militan ve devrimci inisiyatifli bir şekilde hareket etmesini sağlayabilmek gençlik hareketini sıratmak, ileriye taşımak isteyen devrimci güçlerin görevidir. Bu konuya dair herkes söyleyebileceği bir şey vardır. Fakat bizim amacımız çok şey söyleyip laf kalabalığı arasında kaybolmak değil, gençlik içinde patlamaya hazır olan devrimci enerjiyi doğru kanallara aktarabilmenin yol ve yöntemini pratik politika bağlamında çözümlenektir.

Gezi'den beri isyanlarda, sokak eylemlerinde devrimci gençliğin tavrı zaman zaman hareketi yükseltirken, devrimci gençlik bazı kritik anlarda göstermesi gereken devrimci tavrı yeterince gösteremedi.

Sokağa çıktığında gençliğin ileri güçlerinin çüretli eylemlerini görebiliyoruz. Düşman saldırılarına karşı, geri çekilmeden gereken devrimci tutumun sergilenmesi bağımsız gençlik kesimlerinin devrimcilere güven duymasını, devrimcilerle birlikte eyleme geçmesini ve gençliğin bağımsız inisiyatifinin sokakta gelişmesini sağlayacaktır. Türkiye ve Kürdistan'da birleşik devrimin gençlik hareketi (ve öğrenci gençlik) reformizmle uzlaşmaz ideolojik mücadeleyi yükseltirken, pratik eylem önderliğini de kendi eline almalıdır.

Bugün sergilenmesi gereken devrimci tavır, savunmadan saldırıya geçmedir, gençliğin gözüpek eylemlerini örgütlemesidir. Sokaklar, mahalleler, üniversite ve liseler faşistlerin ve devlet güçlerinin hareket alanının daraltılacağı, devrimci öğrencilerin siyasal etkinliğinin artırılacağı, eylem birlikteliklerinin kurulup devrimci öznelerin kendi arasındaki teması ve dayanışmayı güçlendireceği yerlerdir. Gençlik hareketinde yönelimimiz ne olmalı tartışmalarını daha önce de yaptık. Leninist gençliğin devrimci gençlik hareketinde büyük bir enerjiyle ve coşkuyla çalışıp inisiyatifli, hareketin önderliği ele geçirmesi gerekiyor. Bunu yaparken öğrenci gençlik içinde faaliyet yürüten devrimci örgütlerle eylem birliktelikleri kurmak, gözüpek, çüretli adımlar atmak elzem durumda. Faşizmin saldırılarını yükselttiği bu dönemde safları terk edenler olurken, yeni bir devrimci odak gençliğin içerisinde oluşmaya başlıyor, kavgaya atılan, savaşı büyüten daha ileri gitmek isteyenlerin eylemi de ona göre şekilleniyor.

Militan Bir Gençlik Hareketi Örmeye Dair...

Gençlik Gezi, Rojava, 6-8 Ekim ve kent savaşlarında yapabileceklerini, potansiyelini ve yaratıcılığını gösterdi. Gençlik hareketinin militanlaştığı, devrimci inisiyatifli eline aldığı, sokağa, üniversitelere yön verir hale geldiği sayısız örnek mevcut. Geçtiğimiz günlerde Kadıköy'de Suruç eylemi gençliğin ileriye gitmek istediğini, savaşmayı göze aldığı ve artık savunmadan saldırıya geçebilecek potansiyelde olduğunu açığa çıkardı. İdeolojik olarak burjuvaziyle dişe diş kavgayı göze alamayan gençlik kesimleri bile, eylem alanında gözüpek davranmak, eylem anında genel kitleden daha ileri davranmak zorunda kaldı. Bu, öğrenci gençliğin içindeki farklı unsurların dahi gençliği etkileyebilmek için militan davranmak zorunda olduğunu bizlere gösteriyor.

Bu bağlamda Leninist gençlik olarak bize büyük sorumluluklar düşüyor. Pratik politika üretme konusunda reformist gençlik örgütlerinin düzen sınırlarını aşamayan, muhalif olmayı kutsayan bakış açısına karşı pratik ve politik önderliği güçlendirmek için çalışmaları on kat, yüz kat artırmak lazım. Gençliğin militan enerjisi, devrimcilerin boş bıraktığı yerleri otonomcu, anarşist, liberal görüşlerin doldurabileceği bilinciyle, gençliğin bulunduğu her alana yönelmeli, uygun zaman ve önemli gündemlerde militan gençlik eylemleri ile gençliğin eylem ve inisiyatif alma deneyimini büyütebilmeliyiz.

Artık devrimci gençlik hareketi uzun yılların, zor çalışmaların içinden geçerek ciddi bir birikim elde etti. Geleceğe emin adımlarla yürüyebilmek için bu birikimin doğru değerlendirilmesi ve etkili adımların atılması için sokağı örgütleyelim!

Özsüt İşçilerinin Zafer Halayı...

Özsüt işçileri maaşları, yemek ücretleri, mesaisileri ve işten çıkarılan ya da çıkmak zorunda kalan işçilerin tazminatlarının ödenmesi talebiyle başladıkları eylemi kazanımla sonuçlandırdı.

Özsüt Meydan AVM Şubesi'nde çalışan Umut Marangoz, 3 Temmuz'da Özsüt Kadıköy Şubesi önünde işten çıkmak zorunda kalan birkaç arkadaşının da katıldığı bir basın açıklaması yaparak haklarının ödenmesi talebiyle bir basın açıklaması yaptı; hakları ödeninceye kadar her gün Özsüt önünde olacağını söyledi. İşçi Temsilcileri Konseyi Girişimi ile iletişime geçen işçiler, alacakları için bir

eylem süreci başlatma kararı aldı. 13 Temmuz günü işten çıkarılan ya da yaşadıkları mobing nedeniyle çıkmak zorunda kalan 6 işçi, "Özsüt Sözü Tut" sloganıyla Özsüt Kadıköy Şubesi önünde alacaklarının ödenmesi talebiyle eyleme başladı. Bu arada işten çıkan başka işçiler de eyleme katıldılar. İşçiler bir komite oluşturdular ve hemen her gün eyleme ilişkin planlamalarını yaptılar. Özsüt Kadıköy Şubesi ve diğer şubelerdeki arkadaşlarıyla irtibatı yoğunlaştırıp onlarla dayanışma içinde oldular. İşçiler hem kendi haklarının ödenmesini hem de Kadıköy Şubesi'ndeki arkadaşlarının aylardır ödenmeyen haklarının ödenmesi ve mobing uygulamasına son verilmesini talep ediyorlardı; eylemin daha ilk günlerinde "Bir kaçımızın alacakları ödense dahi, tüm arka-

daşlarımızın hakları ödenceye kadar onlarla eyleme devam edeceğimiz" diyorlardı. 17 Temmuz günü pek çok işçinin alacakları yatmıştı. İşçiler o gün "16 işçi alacaklarımızı aldık, bazı arkadaşlarımızın ödemeleri eksik yapıldı. Eylemimizi buraya üç nokta bırakarak bitiriyoruz. Özsüt çalışmaları arkadaşlarımızın haklarının ödenmemesi halinde burada olacağız" dediler.

22 Temmuz günü Özsüt işçileri yine Kadıköy Şubesi önünde eyleme başladı. Gasp edilen hakları ödenceye kadar da eylemi sürdüreceklerini ilan ettiler. Eyleme katılan başka işçiler de oldu. Bu arada işçiler, devrimci demokrat kurumlarla da iletişime geçmiş ve destek bünyemeye katılım artmaya başlamıştı. Özsüt işçileri, alacakları ödeninceye kadar Özsüt'ü boykot etme çağrısı yapmaya başladı.

24 Temmuz günü açıklama yapıldıktan sonra oturma eylemine geçildi. Yaklaşık iki saat sonra polis "eyleminiz yasadışıdır" diyerek müdahale edeceğini söyledi. Fakat ne işçiler ne de dayanışmaya gelenler bu tehdide aldırmadı. Çevik kuvvet ekipleri kalkanlarla pankartın önüne gelerek özellikle dayanışmaya gelenleri hedef olarak saldırdı.

O gün 22 kişi işkenceyle gözaltına alındı. Sosyal medyada #ÖzsütSözünüTut hashtagi ile takip edilen eylem, bir çok kişinin de tepki göstermesini ve desteğini sağladı.

25 Temmuz günü yine hem

işçiler hem de dayanışmaya gelenler Özsüt Kadıköy Şubesi önünde deydi. Destek çok daha artmıştı. Kadıköy Şubesi işçileri ise iş görmeme haklarını kullanarak iş bırakmıştı. Hem işçiler hem de dayanışmaya gelenler Özsüt'ü boykot çağrısını büyütüyordu. İşçiler ve dayanışmaya gelen kurumlar 26 Temmuz günü polis saldırısı ve gözaltıları protesto amacıyla İHD İstanbul Şubesi'nde basın toplantısı yaptı. Yaşanan saldırının işçilerin birliğini bölmeye ve dayanışmayı engellemeye yönelik olduğunu belirttiler.

Özsüt işçileri eyleme başlama sürecinde iletişime geçtikleri İşçi Temsilcileri Konseyi Girişimi'nin Şişli'deki Nazım Hikmet Kültür ve Sanat Evi'nde düzenlediği Serbest Kürsü etkinliğine katıldılar. Özsüt işçilerini temsilen iki kadın iki erkek işçi yaşadıkları sorunlarını, nasıl bir komite oluşturdıklarını ve kararlarını aldıklarını, eylem sürecini aktardılar. İTK'dan beklentilerini dile getirdiler. Etkinlik arasında müzik yapan işçiler, akşam yine Özsüt Kadıköy Şubesi önünde eyleme gittiler.

Özsüt işçileri 30 Temmuz'da alacakları ödenmediği takdirde eylemi daha üst boyuta taşıyacaklarını ve Özsüt bulunan her yerde olacaklarını ilan ettiler. 30 Temmuz günü tümü ey-

leme gelmişti ve o gün kapanışa kadar oturma kararı almışlardı.

İşçiler dayanışmaya gelen kurumlara eylem öncesinde "Eylemi biz yapıyoruz ama polis bizden çok size saldırıyor. Siz bizi vermemek için darp edildiniz gözaltına alındınız. Bu kez pankartın çevresinde biz olacağız, siz de destek için çevremizde olun ama bizi vermemek için kendinizi gözaltına almayın. Eylemi yapan işçiler olarak artık biz bunu göze alarak geliyoruz. Gözaltına alacaklarsa önce bizi alsınlar. Bizimle dayanışmada olan gücümüze güç katanların gözaltına alınmasını, darp edilmesini istemiyoruz" dediler.

Özsüt işçileri, eyleme destek veren emek dostlarını, kurumları alkışlayarak başladı. Özsüt işçisi Umut Marangoz işçilerin maaşları ve yemek ücretlerinin ödendiğini tazminatlarının da bir kısmının ödendiğini kalan miktarın da Ağustos başında ödeneceği bilgisini aktardı. "Bizler emeğimiz, alınterimizin karşılığını alabilmek için eyleme başladık. Hakları gasp edilen işçilerin sokağa çıkmaktan, eyleme geçmekten, mücadele etmekten başka seçeneği olmadığını söyledik" diyen Marangoz, işçilerin kararlı ve birlik içinde mücadele ettiklerinde mutlaka kazanacaklarını ifade etti. Her geçen gün daha fazla desteği büyüten devrimci kurum ve emek dostlarının da dayanışmasıyla kazandıklarını belirtti.

İşçiler, dayanışmaya gelen emek dostlarıyla halaylar çekerek zaferlerini kutladılar.

Adana HiltonSA'da Grev

Asgari ücretin altında çalışmak istemeyen Adana Hilton SA işçileri, 25 Temmuz günü zam talebiyle greve çıktılar.

Hak-İş'e bağlı OLEYİS ile Adana Hilton SA Otelinde sürdürülen Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmelerinin tıkanması sonucu grev kararı alınmıştı.

2014 öncesinde ve sonrasında işe girenlerin farklı ücretler aldığı, %70'e yakın işçinin asgari ücrete yakın bir ücretle çalıştığı Hilton SA'da, sendika aidatı da kesilince işçilerin ücretleri 1.900'e düştü. İşçiler bu ayırımın kaldırılmasını ve ücretlerinin artırılmasını talep ediyor.

Ücret artışı ve sosyal haklarda iyileştirme isteyen sendika ile patronlar arasında Ocak ayında başlayan görüşmeler sonuçsuz kaldı. Arabuluculuk sürecinin ardından grev kararı alan işçiler, 60 günlük sürecin ardından greve gitti. İşçiler otelin önünde basın açıklaması yaptı ve "Talep ettiğimiz hakları almak istiyoruz. Bunu alana kadar da mücadele edeceğiz. Taleplerimizi, hakkımız olan 4 ikramiyeyi istiyoruz" dedi.

Adana HiltonSA İşçileri İle Birlikte

OLEYİS'te örgütlü Adana HiltonSA işçileri maaşlarının ve sosyal haklarının iyileştirilmesi talebiyle 25 Temmuz günü bir grev yaptılar.

Hak-İş'e bağlı Türkiye Otel Lokanta Ve Eğlence Yerleri İşçileri Sendikası başkanı Ali İhsan Artut ile grev hakkında röportaj yaptık.

Artut'un anlattıkları şöyle: "HiltonSA'da ikramiye, sosyal yardım istekleri ve ücretlerin iyileştirilmesi için patronlarla yapılan görüşmeler, Ocak ayından beri sonuçsuz kaldı. Patronlar ekonomik krizi bahane ederek işçilerin taleplerini reddetti. Hiç bir talebi karşılanmayan işçiler ve HiltonSA'da çalışan sendika üyeleri grev oylaması istedikler.

Adana HiltonSA'da çalışan 110 işçi grev kararı aldı. Patronun bütün tehditlerine rağmen grevin birinci günü otelin yanında toplanan işçiler slogan atarak otelin önüne yürüdü. Grev kararı alındığından beri full servis hizmet veren 5 yıldızlı Adana HiltonSA otelinde servislerin büyük bir kısmı verilmeyecek duruma geldi. İşçiler hizmet

vermeyince iş yerinde üretim durma noktasına geldi.

2008'den bu yana HiltonSA'da hiç bir grev yapılmamıştı. Fakat bu yıl, grev sözcüğünün ne demek olduğunu bilmeyen işçiler bile grevdeler ve sonuç alana kadar sürdürmekte kararlılar. Denizler, darağacına giderken bile korkmadılar. Biz de hiç bir zaman geri adım atmayacağız, haklıyız güçlüyüz umutluyuz" dedi.

Nerede bir işçi eylemi varsa sendika ayrımı yapmadan bütün devrimci, ilerici ve aydın insanların destek olması gerektiğini söyleyen Ali İhsan Artut, devrimci insanların ve halkın desteğiyle daha güçlü olduklarını belirtti.

Mücadele Birliği/Adana

martesi 62, 28 Temmuz Pazar günü de 73 uçuş iptal edildi. Grevden en fazla Iberia şirketinin Vueling şubesi etkilendi.

Grev sürecinde baş gösteren şiddetli rüzgar nedeniyle El Prat Havaalanı'nda tüm inişler 30 dakika boyunca askıya alındı, kalkışlar ise bir saat rötay yaptı.

Yoğun yağış ve fırtına nedeniyle kentte su baskınları oluştu, ağaçlar köklerinden söküldü, yollarda uzun araç kuyrukları oldu.

HÜKÜMSÜZDÜR

Kenan Kızı

Her uzlaşma girişimi, her orta yolu bulma çabası, anlamı müphem her barış çağrısı, burjuva muhalefetle kurulan her ittifak gelinen aşamada karşıtı kabullenmenin bir yolu, yöntemi, türevidir. Bunu yaparken seçilen sözcükler, ne kadar süslü ya da ajitatif olursa olsun; vurgu hangi heceye yapılırsa yapılsın, bunu yapmaktaki amaç istediği kadar iyi niyetli olsun yine de gerçek değişmez. Çünkü kapitalizmin her türevi aslı gibidir; sömürü altında acı çeken milyonlar, kan, katliam, gözyaşı ve mahvedilmiş bir dünya... Ara yolların, uzlaşma girişimlerinin, burjuva muhalefetle ittifakların tamamı, sınıflar savaşının acımasız ve keskin arenasında başarısızlığa mahkumdur. Çünkü bu arena da yeninin, güzel olanın, gerçek barışın, özgür yarının, yani marksizmin, "hükümsüzdür" mührüyle damgalanmıştır.

İnsanlığın bugün karşı karşıya olduğu sorunlar, çok büyük ve korkunç. Fakat buna rağmen küçük-burjuva siyasal hareketlerin çözüm önerisi; "daha adil bir dünya" (!) gibi sınıf uzlaşmacılığını temel alan politikalar oluyor. Oysa bugün "daha adil", yani daha az adil olmayı değil, yepyeni bir dünya kurmak gerekiyor. Bir yanda dünya ve insanlık mahvolurken, diğer yanda reformistler, iflah olmaz bir tutumla, habire "yeni çözüm" yolları öneriyorlar. Üstelik bunu tüm sorunların kaynağının kapitalizm olduğunu bile bile, hatta bunu unutturmak istencesine yapıyorlar. Fakat boşuna, kimsenin bu numaraya kanacağı yok. Burjuvaziyle kurulan her politik temas; onun bütün yaptıklarını onaylamaktan başka bir şey değildir.

Aslolan asla unutulmamalıdır! Emek sömürüsüne dayalı kapitalist sistemin değişmez özelliği; karşıt sınıfların savaşı, kapitalizmi yok edecek olgunun da kendisidir. Bundan dolayı da hedeflenmesi gereken, sınıf uzlaşmacılığı değil, sınıf savaşını kazanmaktır. Çünkü, ancak ve ancak, sınıf savaşının kazanılması kapitalizmi yerle yeksan edebilir ve böylece insanın insan tarafından sömürülmesini ortadan kaldırmakla kalmaz, artık elzem hale gelen; bir bütün olarak, dünyanın asalak burjuvaziden kurtarılmasını sağlar.

Politik çözümleme yaparken veri olarak, emekçilerin isyanını ve bu isyanın onlara biçimini değil de faşist partilerin aldığı oy oranını ya da burjuvazinin askeri teknik kapasitesini almak, kişiyi yanlış sonuçlara götürür. Ortalama sol; bunu çok sık yapmakta, çok sık olarak; "burjuvazinin yönetebildiğinden", "burjuvazinin çok güçlü" olduğundan vb bahsedebiliyor. Oysa büyütülen bu askeri teknik kapasite başlı başına bir zayıflığın, bir yönetememenin göstergesidir. Tahlil yöntemindeki yanlışlık, marksist ilkelere bağlılığın son derece zayıf olması; onları, bağımsız bir sınıf politikası sürdürmeğe, uzlaşmacılığa burjuva muhalefetle işbirliğine götürüyor. İktidarın devrimci fethi yerine; "faşizm, gerileme" (?) gibi kendilerine olan inancsızlıktan ve sınıfsal karakterlerinden kaynaklı pasifist, pragmatist politikalar, sadece kafa karışıklığına yol açmıyor aynı zamanda, örtülü olarak faşizmi de kabul edilebilir kılmaya hizmet ediyor.

Her fırsatta, kollarını iki yana açarak; burjuva muhalefetle kucaklaşmaya koşanlar, bu amaca henüz ulaşamamışsa bunun yegane nedeni burjuva muhalefetin, kendi ilkelerine, ortalamadan daha sadık olmasıdır. Burjuva muhalefete karşı sürdürülen bu sonsuz hoşgörü, onun her hareketine her saldırgan ve faşist tavırna, sözüne karşı takınılan bu derviş sabrı; düşmanınım düşmanı dostumdur!" yaklaşımından kaynaklanıyor. Böyle bir faydacı yaklaşımın varlığı inkar edilemez; ancak ne bizde ne de dünyanın tamamında, proletaryanın "düşmanınım düşmanı dostumdur!" deme şansı yoktur. Çünkü burjuvazi bir bütün olarak, tüm varyasyonlarıyla kendi iç çelişkileri ne olursa olsun, emekçilerin düşmanıdır. İşte bu gerçek tüm pragmatist yaklaşımların başarısızlığının esas nedenidir. Nihai kapışma çoktan başladı, "sistemin içine sızma ve buradan muhalefet etme" düşüncesi bir başarı değil tersine özenle hazırlanan bir tuzağa düşmekten başka bir şey değil. Burjuvazi bilerek aralık bıraktığı arka kapıdan geçilmesine izin veriyor; çünkü bu yolla emekçileri içeri çekerek onları ve onların isyanını sistemin çarkları arasında öğütmeyi amaçlıyor. Bunun son örneği, ortalamanın, müt-hiş seçim zafer de buna hizmet etmektedir. (Burada atlama var gibi. Cümle düşük) İşte davul zurnayla kutlanan şey de budur. O halde emekçiler burjuvazinin surlarından içeri sızmayı değil onları yıkıp geçmek yani kendine "yeni bir yer açmak" zorunda.

Hepsi bu da değil. Yanlış verilerden çıkarılan yanlış sonuçlar dillerine de yansıyor. Örneğin; burjuvazinin askeri teknik kapasitesinin artışı "devrimin güçsüz oluşuna" bağlayabiliyor ve karamsarlık saçabiliyorlar. Sormak lazım, madem devrim güçsüz, burjuvazi budala mı bunca askeri, polisi yeteciye, boşuna besliyor? Burjuvazi, asalaktır, katildir, insan ve doğa düşmanıdır, ama asla ve asla budala değildir. Hayır devrim güçlüdür ve zayıf olan emekçi saflara karamsarlık bombalayan ortalama soldur, küçük burjuva ideolojileridir. Fakat herkes kullandığı dilden sorumludur. Karamsarlık ve küçük-burjuvaca memnuniyetsizlik dönem dönem demoralizasyona yol açabiliyor. Bu da şaşırıcı değil, çünkü korkunun kelimeleri korkuyu büyütür, ancak cesaretin sözcükleri de cesareti. Yapılması gereken yüksek bir bilinç ve motivasyonla, cesaretin kesin sözleriyle daha ileri, daha güçlü adımlar atmaktır. Unutulmamalı ki, silahların en güçlüsü cesarettir ve böyle de kalacaktır.

Daha çok cesaretin sözleriyle, daha da ileri atılmanın cüretiyle; bininci kez bile olmadığında binbirinci kez deneyecek kadar inançlı ve inatçı olmanın coşkusuyla marksizmin asrı aşan birikimiyle, tükenmeyen devrimci gençliğimizle şimdi her zamankinden çok daha ileriye yönelmenin zamanı.

Ya köhne gemileri batıran Deniz'in kızıl dalgası ya da kanlı deryalarda batmayan bir kızıl gemi, denmişti elli yıl önce... Şimdi bu kıyıları döven o Deniz'in kızıl dalgaları arşa degecek kadar yükseltilecek. Ve şimdi açık denizlerin batmayan kızıl gemisi ufku ötesine varacak, korkmadan!.. Bizim de genç ömrümüz bu gemide bir tayfa olabilmemizin mütevazî onurundan ibaret kalacaktır.

Barcelona'da Grev Ve Fırtına

Katalonya'nın başkenti Barcelona'da havayolları çalışanları 27 Temmuz günü greve gitti.

Barcelona'daki El Prat Havaalanı'nda Iberia havayolu şirketinin kara personeli greve gitti. Iberia'nın Barcelona'daki 2.700 çalışanı, daha iyi çalışma koşulları ve ücret artışı talep ediyor.

Grev nedeniyle 27 Temmuz Cu-

BİR DEVRİMİ SAVUNMAK

Sinan Kaleli

Rojava'ya yönelik gittikçe yoğunlaşan savaş söylemi var. Hükümetten ve devletten peş peşe yapılan açıklamaları şöyle bir sıralamak vahim tabloyu resmetmeye yeter.

Erdoğan 26 Temmuz'da "ABD ile Suriye sınırları boyunca güvenli bölge oluşturmaya yönelik görüşmeler sürüyor. Bu görüşmeler ne şekilde sonuçlanırsa sonuçlanırsa Fırat'ın doğusundaki terör koridorunu paramparça etmekte kararlıyız" dedi. Aynı konuşmada Hakurk işgalinden, Rojava ile bağlantıyı kesme amaçlarından da bahsetti.

MGK açıklamasında da yine aynı ton ve söylem hakimdi: "Suriye sınırlarında oluşan otorite boşluğunun ülkemize yönelik tehditleri artırması sebebiyle, sınır güvenliğimiz çerçevesinde bölgenin tüm terör unsurlarından temizleneceği ve bütün gücümüzle bir barış koridorunun inşası için gayret sarf edileceği hususundaki kararlılığımız teyit edilmiştir."

Bu restleşme ve hamaset yüklü söylemler eşliğinde Rojava sınırına tanklar, zırhlı personel taşıyıcılar, obüsler ve toparla desteklenen neredeyse bir ordu büyüklüğünde asker (80 bin) yığılmış durumda.¹ MGK sonrası Ceylanpınar'a yeni yığınaklar oldu.

Türkiye 30 km (kimi kaynaklara göre 40 km) derinliğinde bir bölgeyi "Güvenli Bölge" adı altında işgal etmek istiyor. Bu niyetini gizleme ihtiyacı bile hissetmiyor Türk devleti, sadece uygun bir ortam ve doğru zaman arayışında.

Bu ortamda hamasi nutukları salt iç kamuoyuna dönük boş haykırışlar olarak

veya ABD ile pazarlıkta el yükseltme olarak değerlendirmek doğru değil. Güney Kürdistan'da KDP işbirliğiyle fiilen sürmekte olan işgal ve çatışmalar, oralara yapılan yığınak da düşünüldüğünde, Türkiye gittikçe genişleyen bir savaşın içinde artık.

Türkiye, KDP ile işbirliği halinde G.Kürdistan'da özgürlük hareketine ve Kürt halkına karşı bu savaşa girişirken, kuşku yok ki, başta ABD olmak üzere emperyalistlerin gizli/açık onayını almıştır. Tıpkı Afrin'i, Cerablus'u, Azez'i işgal ederken aldığı gizli/açık onay gibi.

NATO'nun sadık bir üyesi olarak Türkiye, başka bir ülkenin toprağını işgal ettiğinde, bunu aynı zamanda, NATO adına da yapmış, NATO'yu ve onunla birlikte ABD'yi o topraklara taşımış oluyor. S-400'lerden dolayı Türkiye-ABD-NATO ilişkilerinin bozulacağını düşünmek büyük bir yanılgıdır. ABD hükümeti Basın Sözcülüğü, bu konuya şu sözlerle büyük açıklık getirmiştir:

"ABD, Türkiye ile stratejik ilişkisine halen çok değer vermektedir. NATO müttefikleri olarak ilişkilerimiz çok katmanlıdır ve sadece F-35'lere bağlı değildir. Silahlı kuvvetlerimiz arasındaki ilişki güçlüdür. Türkiye'de S-400 sistemlerinin varlığının farkında olarak, Türkiye ile yoğun bir şekilde iş birliği yapmaya devam edeceğiz."

Benzer düşüncüyü NATO Genel Sekreteri şu sözlerle dile getirmiştir:

"Türkiye'nin NATO'ya katkısı ve NATO'nun Türkiye ile iş birliği, F-35'lerden çok daha derin ve kapsamlıdır"

Faşist devlet ve dinci faşist iktidar

bu gerçeğin bilincindedir ve bütün hareket tarzları bu gerçeğe uygun seyreder. ABD olsun öteki emperyalist devletlerin olsun Rojava için kendileriyle ilişkileri koparmayacaklarına, hele de bir çatışmaya girmeyeceklerine güvenerek bir fiili durum yaratma, Rojava geneline yayılacak bir işgal hareketine girişme ihtimalleri, bu nedenle, hesaba katılmıyordur. ABD-NATO ikilisiyle Türkiye'nin arasını açma hayalleriyle yatıp kalkan Rusya'nın böyle bir işgal hareketine gözyumması mümkündür ve Türk devleti böyle bir icazet için her türlü tavizi vermeye dünden hazır.

Şimdilik Rojava'ya yönelik saldırı hazırlığının önünü almaya çalışan ABD'nin ilkesel olarak Türkiye'nin olası işgal hareketine karşı olmadığını açık. Jeffrey bu durumu şöyle itiraf ediyor:

"Türkler, bizim anlamlı bulduğumuz bölgeden daha derin bir güvenli bölge istiyor. Bizim önerimiz, 5-14 kilometre arası, ağır silahların çekildiği bir güvenli bölge. Bu bölgede ABD ve Türkiye'nin nasıl çalışacağına dair fikir ayrılıkları ve anlaşmazlıklar var; bunun çok fazla detayına girmeyeceğim. Ancak bu anlaşmazlıkların üzerine çalışmaya kararlıyız."

Bu kadar açık.

ABD'nin sorunu, Türkiye'nin bir işgal hareketini önlemek değil, bu işgalin uzanacağı alanın miktardır. ABD'nin amacı, Kürt halkına düşman bir devleti Rojava yönetimiyle uzlaştırarak Ortadoğu'ya ayağını sağlam yerleştirmektir. Washington'ın Suriye Özel Temsilcisi Jeffrey, bu amaç için Türkiye ile Rojava arasında koşturup duruyor. Henüz taraf-

lar arasında bir anlaşma yok. Buna rağmen Jeffrey, "güvenli bölge Türkiye ve ABD tarafından kontrol edilecek" diyor; "40 km değil 15 km olsun" diye ekliyor!²

Jeffrey, "bir taraf önemli bir yerel ortak, diğer taraf NATO müttefikleri; biri IŞİD'le mücadelede önemli bir ortağa ait, diğeri NATO müttefikimize ait bu çok önemli iki kaygıyı dengelemeye çalışıyoruz" diyerek mevcut durumda nasıl iki arada bir derede kaldıklarını ifade ediyordu bir soruya cevap verirken.

Rojava devrimi, emperyalistlerle bu yakın ilişkilerini sürdürerek, sosyalist yönelimini koruyabilir mi? Bunun mümkün olmadığı açık. Rojava Devriminin bu karmaşık ilişkilerden sağlam biçimde çıkmasının tek yolu, kendi kazanımlarını koruyacak biçimde Suriye'nin demokratikleştirilmesi politikasıdır. "Özgür Rojava-demokratik Suriye" sadece Kürt halkının değil, Ortadoğu halklarının da çıkarına olan yoldur. Türkiye'nin işgal ettiği topraklardan çıkarılması, işgal tehditlerinin sona erdirilmesi, şimdi işgale ses çıkarmayan, zımnı de olsa onay veren, dahası, 5-14 km alanın işgaline onay vereceğini kendi ağızıyla söyleyen ABD'nin bölgedeki varlığıyla olmaz. İşgalci ve saldırgan faşist bir devlet karşısında barış bayrağını yükseltmek hiç olmaz. Tekrar vurgulamakta yarar var: ABD, Türkiye'nin işgaline, tıpkı Afrin ve diğer bölgelerde olduğu gibi, ilkesel olarak karşı değil ve Rojava yönetimini ikna edilebilseydi, dünden onay vermeye hazır.

Rojava yönetimi olası bir saldırının Afrin dahil tüm sınır hattında topyekün bir savaş anlamına geleceğini açıktan

dile getiriyor. Faşizmin anladığı dil budur.

Devrimi korumanın yolu da budur!

¹ Babahan: Minbiç için 50 bin kişilik, Gire Sipi için 45 bin kişilik güç hazırlandığı ve Özgür Suriye Ordusu unsurlarıyla büyük bir hamleyle hazırlanıldığı bilgisi geliyor. Özgür Suriye Ordusu unsurlarının Cerablus'ta eğitildiği ve Çukurca-Şemdinli sınırındaki Lelikan'a getirildikleri haberleri var. Lelikan'daki güçlerin Kandil operasyonu için hazırlandığı iddia ediliyor.

² Suriye yönetimi ABD-Türkiye görüşmelerini ve güvenli bölge tartışmalarını reddetti. Diğer taraftan Rojava yönetiminin MİT'e sunduğu öneri şöyle: Güvenli bölge beş kilometre olabilir. Halk Savunma Birlikleri (YPG) beş kilometrelik alandan çekilir. Bu alana "yerel askeri meclis" olarak oluşturulan güçler yerleşir. YPG beş kilometre içindeki ağır silahlarını çekebilir. Menzili Türkiye'ye ulaşan silahlar da çekilebilir. Hatta 20 kilometre menzilli silahlar da 20 kilometre uzağa indirilir. Buna karşılıklı Türkiye saldırımayacağına taahhüt eder. Bu alanda uluslararası gözlemciler yer alabilir. Türkiye uluslararası gözlemcilerin parçası olamaz. Uluslararası gücün tarafsız olması gerekir. Türkiye'nin uluslararası gücüne yer alması ancak şu şartla mümkün olabilir: Afrin'den çıkartılan insanlar geri dönmeli; Afrin'e yerleştirilen sivil ve milis güçler çıkartılmalı; el konulan mal ve mülkler iade edilmeli; bu süreç Afrin Sivil Meclisi'nin kontrolünde yürümelidir ve uluslararası güvence olmalı. Eğer bu konuda gelişme olursa Türk askeri de devriyelere katılabilir. Türkiye'nin istediği şekilde (Fırat Kalkanı ile birlikte hareket eden) milis güçleri bölgeye giremez. Ancak bu bölgeden ayrılmış sivilin geri dönüşünde bir engel yok.

Serbest Bölge'de Fazla Mesailer Çalınıyor

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası Çukurova Temsilciliği, yazılı bir açıklama yaparak Mersin Serbest Bölge'de patronların işçilerin mesai ücretlerinden çaldığını duyurdu.

Mersin Serbest Bölge'de işçileri kendilerinin belirlediği günlerde izine çıkararak patronlar, izin günlerinin parasını da işçilerin mesailerinden kesiyor. İzinli geçen bir günü 9 saat olarak hesaplayan patronlar, işçilerin geçmişte ya da sonraki günlerde yaptıkları mesai saatlerini toplayarak bu 9 saatlik mesaiyi çalışılmayan günden, normal iş günü süresiyim gibi kesiyorlar.

İşçileri keyfine göre izne gönderen tekstil patronları, böylece işçilerin zamlı mesai ücretlerinden alıyor. Bu durum, serbest bölgedeki bir iki istisna hariç tüm firmalar için geçerli.

Mersin Serbest Bölge'deki tekstil firmalarına iş veren Zara, H&M gibi uluslararası tekstil tükelleri de bu hukuksuzluğa ortak oluyor. Mersin Serbest Bölge çıkışı Zara, H&M etiketini taşıyan ürünlerde işçilerin çalınmış mesailerini var.

"Sendikamız bu hukuksuzluğa derhal son verilmesini istemektedir" diyen Dev Tekstil, Serbest Bölgede çalışan tekstil firmalarının da isimlerini yayınladı.

Tüvtürk Eskişehir Reysaş İşçilerine İşe İade

Eskişehir'de bulunan Reysaş Tüvtürk Taşıt Muayene İstasyonları İşletim A.Ş.'de örgütlenmesini tamamlayan Nakliyat İş Sendikası'na üye olan işçilere baskı yapan patronlar, 24 kişiyi işten atmıştı. İşçiler de Reysaş Tüvtürk'e işe iade davası açmışlardı.

İşçilerin iade davaları değişik iş mahkemelerinde ve farklı tarihlerde görülmeye başlandı.

18 Temmuz günü Eskişehir 1. İş Mahkemesinde görülen duruşmada mahkeme feshin geçersizliğine ve işçilerin işe iadesine, sendikal tazminat ödenmesine karar verdi.

Herkesin Eşit Olmasını İstiyorum

Merhaba 16 yaşındayım. 12 yaşında çalışmaya başladım. Önceleri yaz aylarında çalışıyordum. Hep gıda sektöründe, lokanta işlerinde çalıştım. İlk olarak Gebze'de çalışmaya başladım. Bir hafta çalıştım, sonra başka yere geçtim.

Bana karşı ırkçılık yapıyorlar. Onlar akrabaları, içlerindeki tek Kürt bendim. Onlar 65-70 lira alırken bana 30 lira verirdi. Benim yaşım olan akrabaları da o ücreti alırken, ben 30 lira alıyordum. Bu çok zoruma gidiyordu. Yaş olarak da küçüktüm onlardan, eziyorlardı beni. Tüm ağır işleri bana veriyorlardı. Oysa ki ben mecburen çalışıyordum.

8.sınıfta okulu bıraktım. Okumayı çok istedim, puanlarım da güzeldi. 455 puan aldım TE-OG'dan. Babam trafik kazası geçirince çalışmak zorunda kaldım. Hayvanlarımız da vardı o zaman, çobanlık da yapıyordum. Bir lokantada iş kazası geçirdim. Parmaklarım kesildi. 1 sene kullanmadığım parmağım oldu. Başka bir parmağımın bir kısım eti yok şu an. Hastaneye beni götürdükleri zaman "iş yerinde olduğunu söyleme" dediler. Elinin mikserde evde çorba yaparken girdiğini söyle

dediler. Öyle söyledim. Bazı büyüklerim niye öyle söyledin dediler sonrasında. Tazminat vs. alabileceğimi söylediler. Bir hafta evde kaldım, bir haftalık izin paramı verdiler, ondan sonra da bir hafta daha işe gelmedim diye beni işten çıkardılar.

Bir sene boyunca evdekiler de, ben de mağdur olduk. Bir sene sonra yine gidip bir lokantada işe girdim. Orada da yemek sıkıntısı çıktı. Sabah 12.00'de bir yemek yiyorduk. İkinciyi 21.00-22.00'a kadar yemiorduk. Patron vermiyordu, bekleyin diyordu kendi acıkana kadar. Ben lahmamacun, pide ustasıyım. Lahmacun, pide, pizza yapıyorduk. Adana, urfa, kanat şiş yapıyorduk, adam bize makarna yapıyordu. Ya da sadece patates ya da sadece pilav yapıyordu. Yemek çok sıkıntılıydı.

Bir çok yerde çalıştım, sadece birinde maaşımı aldım; Gebze'de küçük ama meşhur bir işkembeci idi. Fazla mesaiye kaldığımızda mesai ücretlerini aldım. Onun dışındaki çalıştığım bütün iş yerlerinde sorunlar yaşadım. Sabah 08.00 gece 24.00 çalıştığımızda bile 35 lira alıyordum. Mesai var mı yok mu belli değil, mecburi çalıştırıyorlardı bizi yevmiye paramıza. Şu an hala böyle çalışan arkadaşlarım var.

Birlik Olmamız Lazım Yoksa Hiçbir Şey Yapamayız

Merhaba 15 yaşından beri çalışıyorum, şu an 25 yaşındayım. En son çalıştığım sektör gıda sektörüydü. Afrin'e konserve yemek yapıyorduk. Devletin ihalesiydi bu. "İhale bitti" bahanesiyle bir süre sonra işten çıkardılar bizi. Savaş varsa iş var, savaş yoksa iş yok. İnsanları böyle kandırıyorlar açıkçası. Evliyim ve kiracıyım; geçim sıkıntılarım var. Bunları kimseye anlatamıyorum, konuşduğumuz zaman direk içeri atıyorlar.

Gıda sektöründe çalışırken hiçbir hakkımız yoktu bizim. Etimizden, süttümüzden yararlanmaya çalıştılar. 12 saat çalışıyorduk yoğun bir tempoyla. Asgari ücret alıyorduk. Günde iki saat fazla mesai vardı, ama işçilerin haklarını gasp ediyorlardı. Hem askere yemek yaptırıyorlar hem de işten çıkardılar. 245 kişi çalışıyorduk. İki bölüm vardı zaten toplamda. 180 kişi birden çıkardılar. 3 aydır boştayım, iş arıyorum ama bulamıyorum. Nereden bakarsanız yalınayak 200 tane fabrika gezdim. Hiçbir iş bulamadım. Bir yere gidiyorum iflas etmiş, bir yere gidiyorum işçi çıkıyorlar. Başka yere gidiyorum Dilovası'ndan işçi almıyoruz diyor. Ne iş bulabiliyoruz ne de hakkımız var.

Bugün bir arkadaşım iş görüşmesine gitti. İnsan kaynakları demiş ki: "Dilovası'ndan işçi almıyoruz". Biz kime ne yapmışız bilmiyorum ama İMES'te hak gaspı yapılıyor.

Büyüklerimiz diyor ki: "siz gençsiniz niye işe girmiyorsunuz, ayıptır". Çok biliyorsanız bize iş bulun o zaman. Belediyeye gidiyorum, İŞKUR gibi bir bölüm açmışlar. Oraya gittim: "İşsizim beni buraya yönlendirdiler iş istiyorum" dedim. "Git işini bul ben referans olacağım sana" diyor. Ne belediye yardımı oluyor, ne İŞKUR, ne Gebze Organize Sanayi, ne Dilovası Organize Sanayi. Kimse bize yardım etmiyor. Alınterimizle çalışacağımız bir iş bulamıyoruz.

Dolara zam geldiğinde ülke ikiye bölündü. Ağzını açanı içeri atıyorlar. Bizleri belediyeye yönlendiriyorlar, ama oraya gittiğimde baktım ki kimse çalışmıyor; herkesin elinde sigara sohbet ediyorlar. Bağırıp çağırıyorlar birbirlerine, küfrediyorlar. Yani devlet dairesi böyle olursa gerisi nasıl olsun.

Eşim 6 aylık hamile, kiracıyım. Üç aydır işsizim, üç aydır kira veremiyorum yani. Devlet benim işimi gasp etti. Bir yanıyla bizler yalınayak iş peşinde koşarken, belediye başkanları müdürler amirinden memuruna hırsızlık peşindedir. Bizim paralarımızla yalılar, villalar, arabalar alıyorlar. Bizim tapulu evlerimize göz koyuyorlar.

Dilovası gençlerinin en büyük sorunu işsizliktir. Emekliler bile çalışıyor geçinemediğinden. Patronun işine geliyor bu. Genç bir adamı işe alıp sigortasını yapıp maaşını vereceğine, emekli ya da Suriyeli işe alıp sigortadan kırıyor, maaşını en düşükten veriyor kar yapıyor.

23-24 yaşında gençler işsiz geziyor. Gençlerin önünün açılması lazım artık. Emeklilik yaşı olmuş 65. Ben emekli olmayı düşünmüyorum, olamam da. O zamanı görebilir miyiz bilmiyorum; o yüzden geçiği bitirdiler işte. Hükümet bunları görüyor, umursamıyor. Çaldıkları kadar çalmışlar, toklar. Tok açın halinden anlar mı?

Bu sadece biz işçilerin sorunu da değil. Gıda sektöründe çalışırken 15 elemanım vardı. 10 kişisi öğreten, avukat, doktordu. İhraç edilmiş, atanamamış insanlar. Ben ortaokul mezunuyum. O fabrikada operatördüm, hepsinden fazla maaş alıyordum. Örneğin bir öğretmene o fabrikada 2000 lira alırken, ben 3000 alıyordum.

Bu sorunlar hep böyle gitmez; bizim de günümüz gelecek ama baya yol kat edeceğiz; daha var. Birlik olmamız lazım... Yoksa hiçbir şey yapamayız.

Dilovası'ndan İşsiz Bir İşçi

Baş Tarafı 12. Sayfada

daşlarımız hayatında ilk defa eylem yaptı, ozalıt tuttu. Ve 16 arkadaşımızın maası yattı.

2 kişi kaldı şimdi. Sonra içerideki arkadaşlarla görüşmeye çalıştık, şu an eylemde olan 11 arkadaşımız var, onları selamlıyoruz.

1 hafta içinde çok ilginç şeyler yaşadık, öğrendik, bilinçlendik. Son günlerde Özsüt'ün cirosunun düştüğünü vb öğrendik. Meydan AVM'deki ÖZSÜT'te 'Grev yapmayana 1 aylık ikramiye verilecek' vb denilmiş, yarın Meydan AVM'deyiz.

Salı'ya kadar müddet verdik, arkadaşlarımızın hakedişleri yatmazsa, Özsüt önünde hepimizi zorlu bir süreç bekliyor" dedi.

Gıda Hizmet sektöründen Nuraylin geldi ve "Marketlere bakan bir firmada çalışıyorum. Kadın olarak yaşanan zorluklar var. Bu sıkıntıları toplantılarda sıklıkla dile getirirsek, işten atılmakla tehdit ediliyor. Pek çok sıkıntılarımız var. Ancak birleşerek mücadele edebiliriz" dedi.

Bilişim metal işçisi Murat, "Pek çok işyerine göre daha iyi koşullarda çalışıyoruz. Ancak ekonomik sıkıntılardan kaynaklı işten çıkarmalar yaşıyoruz. Birlikte mücadele ederek aşabiliriz bunları" dedi.

Verilen yarım saatlik arada herkes birbiriyle sohbet etti, Özsüt işçileri kısa bir müzik dinletisi verdi. Etkinlik yeniden başlamadan, Kenan Güngördü'nün 500. gün eyleminde 10 Ağustos günü 17.00'de Zeytinburnu Adliye Meydanı'nda yapacağı eylemin duyurusu yapıldı.

Tekel işçisi Yılmaz Ekşi, konuşmasını DİK adına yapacağını söyleyerek "Birlikte ve bir aradaysak kırılmayız. Üretilen her şey bizim eserimiz, ama biz hiçbir şeyiz. Her şeyi üreten bizsek, biz her şey olmalıyız" dedi; devrimin nasıl olacağını anlattı; bunun için örgütlenmenin önemine parmak bastı.

Plastik sanayiinden Makbule, "En son kürsüye çıktığımda, 13 yaşında 23 Nisan şiiri okumuştum" diyerek aslında tüm işçilerin duygularına tercüman oldu.

"1,5 yıldır plastik fabrikasında çalışıyorum, oto sanayiine parça üretiyoruz" dedi Makbule, "Biz de haklarımızı yeterince alamıyoruz. Çalıştığımız koşulların işçi yaşamı için uygun olmadığını düşünüyorum. Koruyucu giysi, eldiven verilmiyor ve işçi sayısı azaltılıp iş yükü artırılıyor. Biz de maasımızı zamanında alamıyoruz ve fazla mesaimiz geç yattırılıyor. Burada konuşmaları dinlerken, hepimizin sorunlarının aynı olduğunu, yalnız olmadığımızı ve Konsey gibi bir örgütlülüğe ihtiyaç olduğunu fark ettim."

İnşaat işçisi Osman da, "Ekmeğini kazanırken yaşamını yitirenleri selamlıyorum. İmparatorlar, diktatörler adları kalsın diye devasa yapılar inşa ettirdiler ve o yapılar yapılırken binlerce işçi, köle hayatını kaybetti. Biz onları, o işçilerin katilleri olarak anacağız. En son 3. Havalimanında yaşadık sıkıntıları. Kölece çalışma koşullarına karşı çıktığımız için gözaltına alındık, adli kontrol yüzünden 6 ay çalışmadım. Sonra iki ayrı şehir hastanesi inşaatında çalıştım, orada da benzer sorunlar var. Örgütlenmek istedik, ama işten atıldık. Sorunların yaşandığı yerde mücadele baş gösteriyor" dedi.

Tekstil işçisi Hasan, "Çalıştığımız yerde 5 arkadaş bir araya geldik ve ne yapabiliriz dedik. Avukatlarla görüştük, haklarımızı öğrendik. Sonra bana 'terörist Hasan' dediler. İş durdurduk, eyleme çıktık. Sonunda 500 kişi tazminatı alıp çıktı, biz 50 kişi kaldık.

Örgütlüsek her şeyi elde edebiliriz. Başka çaremiz olmadığını biliyoruz. İşçiler en öne, komitelere..." dedi.

3. Havalimanı işçisi Baran, "3. Havalimanı şantiye değil, toplama kampıdır" diyerek yaşanan baskıları, eylemleri ve saldırıları anlattı. Flormar işçilerine de değindi. "Kadınların gücünü 100 metre koşuyla değil, 300 güne yakın eylemde gösterdiler. Ama Petrol İş Sendikası nedeniyle en temel talepleri olan işe dönüşü kazanamadılar. Şişli Belediyesi önünde eylem yapan işçilere DİSK seçimlere az süre kala 'parti zarar görür' diye destek olmuyor. İşçi komiteleri bu yüzden çok önemli.

Eylem başlıyor, ama sonuç yok. Pasif eylem yarar getirmiyor, fiili mücadele şart, saldırıacaksınız. Biz Kürdistanlı işçilerle birlik olmasak, mevsimlik işçilerle olmasak, onlara ulaşamayız, ama biz onlara ulaşabiliriz" diyerek Ahmet Arif'in bir şiiriyle indi kürsüden.

Dilovası kimya sanayi fabrikasından Kamuran geldi, "Karıncalar hep birlikte çalışır ve hep birlikte yaşar(...)biz o karıncaların bile birlikte yaşam kültürünü alamamışız. Bütün sorunlarımız işler, haklar mıdır? İşçilerin iktidarını düşünebiliyor muyuz? Bize bir bölge, ülke verilirse yönetebilir miyiz? Kürtler hakkında, LGBTİ hakkında ne düşünüyoruz ya da sokakta öldürülen kadınlar ya da göçmenler... Haberlerde görüp küfrediyor muyuz, yoksa çözümümüz var mı? Ekonomik şartlar iyileşse, iş saatlerimiz azalsa mutlu olacak mıyız? Tüm sorunlar çözülecek mi?"

Kürdistan kelimesi telaffuz edilince ne hissettik burada... Roboski katliamı olduğunda iş arkadaşlarımızın kahkahalar attığına tanık oldum" diyerek sarı öküzün hikayesini anlattı, "o sarı öküzü vermeyecektik" dedi. DİSK'e de değinerek, sendikaların işçilerin önünde engel olduğunu anlattı, DİSK Genel Başkanlarının milletvekili olmasının kural halini aldığı hatırlattı.

"Dilovası işçi kentidir" deniyor, ama biz işçilere dokunamıyoruz. AKP örgütleniyor, biz neden yapamıyoruz?" dedi.

Göçmen işçi Civan geldi ve tercüman eşliğinde Kürtçe konuştu. "6 yıldır Türkiye ve Dilovası'ndayım. 15 kişinin yaptığı işi yapıyoruz, ama para alamıyoruz. Yerli işçi 2200 alacaksa, biz 1500 alıyoruz. Onu da ancak 3 aydan sonra almaya başlıyoruz. Konut sorunu yaşıyoruz. Çalışsak dahi fazla mesaiye

kalmamız isteniyor. Bazen 23.00'e kadar çalışıyoruz, akşam yemeği verilmiyor. Biz işçiler birlikte olmayız. 5 parmağın 5'i bir değildir. Bize 'niye geldiniz' diyorlar. Ben 12 yaşında buraya geldim. Ailem orada zaten. Ben çocuk olduğum için buradayım, diyecek bir şeyim yok" diyor ve son kelimesi memleketinin ismi oluyor: "Afrin". Alkışlarla uğurlanıyor kürsüden Civan.

Temizlik işçisi Gamze geliyor: "29 yaşında, 2 çocuk annesiyim. 4 yıldır da ev

temizliği yapıyorum. Çocuklarım gün boyu yanımda mesai yapıyor" diyor Gamze ve anlatıyor. "Bir kadın olarak kimseye muhtaç olmadığım için gurur duyuyorum. Sigorta yok, güvence yok, kreş ya da çocukları bırakabileceğim bir yer yok. Çocuklarımla ilgileniyorum diye işi iyi yapmadığımı düşünerek düşük maaş veriyorlar. Ben bu toplantıyı önemsiyorum ve buradan bir oluşum çıkacaksa kadın bir işçi olarak içinde yer almak istiyorum. Bir söz vardır: 'Kadınlar güneşten önce kalkar, çünkü güneşi kadınlar doğurur'. Güneşi doğuran kadınları selamlıyorum".

Belediye işçisi Ali Ekber bu defa kendi komitesi adına geldi. "Sokaklarda, duraklarda gördüğüm insanlar gülmüyor, mutlu değiller. Hiç birimiz

ğim".

Ev İşçileri Sendikası'ndan Gülhan Benli de sendika kurduklarını, "sendika olmaz" denilen bir alanda ısrarla sendika kurduklarını, çünkü işçi olarak görülmediklerini söyleyerek "Şu siyaset bu siyaset demeden örgütlenmeliyiz" dedi.

Hizmet taşımacılık sektöründen şoför Kenan, "Buraya bir çözüm arayışla geldim. İşçiler olarak birbirimize daha saygılı olmak zorundayız" dedi.

Arada bir çağrı da 3. Havalimanı işçileri için yapıldı. 27 Kasım günü GOP adliyesinde görülecek olan duruşmaları için destek çağrısı yapıldı.

Gazi Mahallesi işçi komitesi adına metal işçisi Hıdır, yaptıkları İTK çalışmalarını, işçilerle görüşmelerini anlattı.

"İşçiler En Öne Komitelere", "Konsey Her Yere Konsey Her Yerde", "Savaşan İşçiler Asla Yenilmez" sloganlarının atıldığı etkinlikte yapılan tüm konuşmalardan, sorunlardan, taleplerden derlenen ortak sonuçlara sıra geldi. Kolaylaştırıcı ve yazmanlar ana maddelerde toplamışlardı sonuçları. İzmir'den Şahin ve İstanbul'dan Ali Ekber kürsüye gelerek toplantı boyunca işçilerin kürsüye gelerek sunduğu önerileri derleyerek oylamaya sundular; sonuçlar okundu, madde madde salondaki işçiler tarafından oylanarak oy birliği ile onaylandı.

Gün boyu coşku ve ilginin hiç eksilmediği etkinlik, İstanbul ve İzmir İTK Girişim Temsilcilerinin "Kavganın başkentinin dört bir yanından gelen işçi yoldaşlar! Bu başlayan ve sona gelen bir etkinlik değildir. Şimdi fabrika

halimizden memnun değiliz. Ya bir yol bulacağız ya bir yol açacağız. İşyeri komitem adına geldim. Sendikada yöneticilik yaptığım için, sendikaların durumunu daha iyi görüyorum. Buradan bir komite çıkarsa çok mutlu olaca-

fabrika, mahalle mahalle örgütlenme hedefleriyle çalışma alanlarımıza dönüyoruz. Kolay gelsin yoldaşlar" sözleriyle sona erdi.

Son olarak sahnede toplu fotoğraf çekimi yapıldı.

İstanbul İşçi Temsilcileri Konseyi (İTK) Girişimi Toplantı Sonuç Kararları

İstanbul İşçi Temsilcileri Konseyi (İTK) Girişiminin; 28 Temmuz 2019 tarihinde yapılan "Ya Bir Yol Bulacağız, Ya bir Yol Açacağız" serbest kürsüsünde 18 iş kolundan 28 işçinin kürsüden yaptıkları öneriler ortaklaştırılarak onaya sunulmuş ve karara bağlanmıştır.

-Sendikalarda örgütlenme, ekonomik, özlük, iş güvenliği mücadelelerini küçümsemeden, sendikal sınırlılıkları aşan komite ve konseylerde örgütlenme görevini önüne koyar.

-Ekonomik ve demokratik haklar mücadelesinde sonuç alıcı fiili mücadele yöntemlerini benimser.

-İşçi sınıfının ideolojik ve politik önderliğini kabul eder.

-İşçiler arasında her türlü ulus, dil, din, ırk ve cins ayrımcılığına karşı mücadele eder.

-Göçmen ve mülteci işçilerle dayanışmayı örer.

-İşçi sınıfı yalnız kendisi için değil, toplumun tüm ezilen kesimlerinin kurtuluşu için mücadele eder. Doğanın ve toplumun kurtuluşu için

sınıf mücadelesini yükseltmeyi görev bilir.

-Evrensel işçi sınıfı yasalarına bağlı kalarak, enternasyonal dayanışmayı sağlayan örgütlülükleri yaratır.

-İşçilerin özgürce, sınırsızca düşünce ve eylemlerini yaşama geçirecekleri İşçi Temsilcileri Konseyi (İTK), emeğin tam kurtuluşu için mücadele eder.

-İTK, en yaygın örgütlenmeyi hedefler. İş-kolu, kafa-kol emeği ayrımını gözetmez. Eyleme geçen tüm sınıf bileşenlerini birleştirmeyi görev bilir.

-Fabrika komiteleri, işyeri ve mahalle komitelerinden oluşacak İTK'ni tüm illere yayma hedefiyle hareket eder.

-Her türlü burjuva sınıf ve ideolojisinden bağımsız olarak İTK, işçi sınıfı ideolojisini esas alır ve tüm işçileri bağımsız sınıf politikalarını savunmaya ve hayata geçirmeye çağırır.

#İşçilerKürsüBizim

#KonseyHerYere

#KonseyHerYerde

İŞÇİLER "KÜRSÜ BİZİM" DEDİ!

"Farklı iş kollarından, fabrikalardan işçiler olarak krizi, işten atılmaları, fabrika sorunlarını ve çözüm yollarını birlikte tartışacağız" diyen işçiler, İzmir'de düzenlenen iki İşçi Temsilcileri Konsey Girişimi toplantısının ardından hızla İstanbul ayağını örmeye giriştiler. 28 Temmuz saat 12.00'de Şişli Nazım Hikmet Kültür Merkezi'nde, "#KonseyHerYere #KonseyHerYerde" şiarıyla başlayan etkinlikte işçiler, arkadaşlarını 1960'lardan bugüne Türkiye'de işçi sınıfı mücadelesini ileri taşıyan eylemlerin kısa görüntüleri ve son yıllarda dünya çapında yankı uyandırmış küresel eylemlerden oluşan videolar ve işçi müzikleri ile karşıladı. Salonun girişinde ise üzerinde yaşadığımız topraklarda şu an sürmekte olan işçi eylemlerinin resim sergisi vardı.

"Konsey Her Yerde Konsey Her Yere" sloganı ile başlayan etkinlikte Kolaylaştırıcı kısa bir konuşma yaptı: "İstanbul ve çevresinin pek çok yerinden işçiler bir arada. İTK girişimi ve eylemdeki işçiler olarak bu organizasyonu büyük çaba göstererek düzenledik. Daha önce söylenmeyenleri söyleyeceğiz". Kolaylaştırıcı'nın açılışı yapmasının ardından işçi sınıfı mücadelesinde ölümsüzleşenler için saygı duruşu yapıldı.

Etkinliğe katılanlar metal işçileri, tekstil işçileri, mobilya işçileri, güvenlik işçileri, işsiz işçiler, otomotiv işçileri, plastik sanayi, inşaat işçileri, mevsimlik gıda işçileri, ayakkabı sanayi, kaynak işçileri, bilişim-metal işçileri, belediye işçileri, göçmen işçiler, montaj sanayii, gıda hizmet sektörü, matbaa işçileri, temizlik işçileri.

İlk konuşmayı İşçi Temsilcileri Konseyi Girişimi adına Ali Ekber Erarslan yaptı: "Sorunlarımız ortak. Karşılaştığımız krizler artık aşılamıyor. İşsizlik, pahalılık, alım gücümüzün kalmaması bizi yaşamdan kovuyor. Ya yaşam, ya ölüm sınırına gelmiş bu sistemi yeniden yaratmak bizim tarihsel görevimizdir. İşçi eylemleri her geçen gün artıyor. Komite ve konseyler bizi, mücadelemizi birleştirecek. İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır" dedi.

Eylemleri İTK toplantısına birkaç gün kala sonlanan Kale Kayış işçilerinden Alihan Altürk, "Kale Kayış İşçileri Yalnız Değildir" sloganıyla geldi kürsüye. İşyerinde çalışma koşullarını anlattı: "6 kişi başladık bu örgütlenme sürecine. Bu şartların örgütlenerek düzeleceğini düşündük. Bilinçsiz olmamıza rağmen, o kadar kişiye ulaştık, örgütlendik. Patron baskısıyla 172 kişiden 30'a düştük. Yeniden çalıştık ve sonuç olarak 133 kişiyle yetki belgesine ulaştık. 80 kişi iş durdurma kararı aldı ama sabah kapıya geldiğimizde 5 kişi kalmıştık. İsrarlı sloganlarla ve içerideki işçileri çıkmaya ikna etmeyle gün içinde 155 kişiye ulaştık. Rıdvan Budak patronla görüşene kadar 155 kişi eylemi sürdürdük. Rıdvan Budak'ın bizim adımıza patronla görüşmesinin ardından 155 kişiden 104'e düştük. Sendika 'bir şey yapmanıza gerek yok, biz sizin yerinize yaparız, siz fabrika yakınındaki bu yerde beklemeyi sürdürün bu çok önemli bir eylem vs.'" diyerek çeşitli eylem önerilerini reddetti

120 günün sonunda sendikalar patronlarla toplantı yaptı. O zamana kadar sizler %100 haklısınız diyen sendika toplantıdan çıkınca birden bizim haklılık oranımız %100'den %16'ya

düştü. Sendikaların lüks evleri, arabaları, sınırsız sodeksoları var, ama biz grevdeki işçilere verecek ödenekleri yokmuş. Konuşacak kürsü her zaman bulamıyoruz. İlk defa İTK'da bulduk, düşüncelerimiz İTK ile geliyor, yaygınlaşıyor."

"Savaşan işçiler yenilmezler", "KHK'lar Gidecek Biz Kalacağız" sloganı ile kürsüyü Zeytinburnu Belediyesi'nden KHK ile ihraç edilen Kenan Güngördü geldi. 484 gündür eylemde olan Kenan, ailesinin kendisini, kardeşlerini yoksulluk içerisinde okuttuğunu anlatarak bu sorunların toplum içinde gündün güne daha da derinleştiğini ve yılların emeğinin bir anda köşeye itilemeyeceğini kimsenin işten atılmayacağını vurguladı: "Sesimizi çıkarmazsak, sokağa çıkmazsak bu devam edecek. 136 bin kişi bir anda işsiz kaldı, ama çit yok. Artık KHK'sız işten atılmalar başladı."

Bir şey yapmalıyız. İTK böyle bir şey. Bir şey yaparsak biz yapacağız. Azız, ama biz yapacağız. Sokaktaki insanların inanılmaz öfkeli ama örgütsüz" diyen Kenan, şimdi İstanbul'da KHK'lular platformu kurulmaya çalışıldığını bunu diğer illere de yaymaya çalıştıklarını söyledi. "Asla boyun eğmeyeceğim. Hapse de atsalar, öldürseler de boyun eğmeyeceğiz. Tarihe onurlu işçiler olarak geçeceğiz. Asgari ücrete, ne yiyeceğimize egemenler karar veriyor. Örgütlü ve güçlü olsak bunu bizsiz yapamazlardı, izin vermezdik. İTK bizim için bir şans, bunu güçlendirelim, diğer illerde de kuralım. Amacımız aynı ise aynı çatı altında toplanabiliriz" diyerek sözlerini bitirdi.

Metal sektöründen Erkan söz aldı ve "22 yıldır metal işkolunda farklı alanlarda çalıştım. Kapitalizmin amansız sömürüsüne karşı itirazımız var; birlikte yol almamız. Dünyanın her yerinde sömürü aynıdır. Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak" diyerek sözü Tekstil işçisi Bekir'e bıraktı. Bekir de "...Tek alternatifimiz var; bir araya gelmek. Dilimiz, dinimiz, ırkımız, siyasetimiz ne olursa olsun, komite konseylerde birleşmeliyiz" dedi.

Antep'ten inşaat işçisi Kahraman, "Sorunlarımız aynı ama sorunlarımızı konuşmak yerine kurtuluş için 'Ne Yapmalıyız'ı konuşmalıyız. Her koşulda ölüyoruz, madem öyle emeğin kurtuluş mücadelesinde verelim hayatımızı" dedi.

"Konsey Her Yere Konsey Her Yerde" sloganlarıyla kürsüye çıkan İzmir İTK Hazırlık Komitesi'nden Şahin söz alarak komitesi adına bu konuşmayı yaptığını söyledi: "Patronlar, sermaye sınıfı tepeden tırnağa örgütlü. Ve işçiler böyle saldırıyorlar. İşçilerin örgütlenmesi okulu olması gereken sendikalar işçilerin değil patronların çıkarlarını kolluyor."

Öğrenciler, aydınlar, çevreciler örgütleniler, mücadele verdiler ama başaramadılar. İşçi sınıfı tarihin en ilerici en devrimci sınıfıdır. Sağda solda homurdanma, söylenme dönemi bitti. Artık duvara dayandık, gidecek yer yok. Gün, işçilerin çekici eline alma ve kurtuluşa kadar bırakmama günüdür. Tek güçsüzlüğümüz örgütsüzlüğümüz. Biz milyonlarız. Yaşananlardan şikayetçi miyiz? Haydi konseye..."

"Konsey her yere konsey her yerde" sloganlarıyla kesilen konuşmanın devamında "İşçi sınıfının kurtuluşu, sınırların aşıldığı yerde başlar. Yasalar, kanunlar onları özgürleştirirken bizi köleleştiriyor. Konseylerin sınırı tam bir sınırsızlıktır. Yaşamın her alanında tam bir sınırsızlıktır. İşçi sınıfının evrensel ilkelere bağlı sınırsız mücadeledir konsey. Biliyoruz ki zafirimiz kesindir"

Göçmen işçiler adına, Ferhat söz aldı. "Suriyeliler adına bir STK'da çalışıyorum. Suriyeli emekçilerin Naziileri aratmayan yöntemlerle toplandı,

kullanıldılar. Suriyeliler burada günlük güneşlik yaşıyor gibiyim, 7-8 senedir TC'ye fon akıtıldı ama, mülteciler sokakta hayatta kalma savaşı verdi. Ve şimdi Suriyeliler bir anda illegal ilan edildi. Mültecilerin gerçek dostu devrimcilerdir, dünya halkları kardeşler" dedi.

Matbaa işçisi Havva, "4 aydır bir matbaa firmasında çalışıyorum. %20'si kadın işyerinde ve daha çok idari bölümlerde. Ücretler çok düşük, asgari ücret, tek avantaj, gününde alabilmek. Pazarlamada çalışan işçileri patronlar

ların ise sadece makinaları soğutmak ve verimi arttırmak için olduğunu anlattı.

Kadıköy işçi komitesi adına Kurtuluş gelerek "İTK'yi heyecanla takip ediyorum, Sendikalar işçilerin sorunlarına çözüm bulamıyor, son yıllarda buna çözüm olarak yeni sendikalar kurulma yoluna gidildi, ancak bunun da ne derece işe yaradığı ortada" dedi.

Şu an eylemde olan Özgül işçileri geldi ard arda kürsüye. Kerem, eylem sürecini anlattı; keyfi tutumlar, sürgünler, haklarını alamama vb sorunlarını dile getirdi.

Rabia ise 9 aydır çalıştığını, maaşlarda istikrarsızlık olduğunu, borçları ve kiralalarının biriktiğini, zor duruma düştüklerini anlattı. Çocuklu, ev güç oluruz, bölünürsek hiç oluruz" dedi.

Sibaş işçilerinin mesajını ise basın emekçisi Gamze Okudu. Gönderdikleri mesajda

"Bu kadar büyüyeceğimizi bilmiyorduk. Gittikçe büyüdük ve destek aldık. Sadece bizim başımıza gelmiyor, herkes bunu yaşıyor güzel bir deneyim oldu" dedi.

Cansu, "2 yıldır çalışıyorum ama, son 1 yıldır sürekli gecikiyordu maaşlar. Son 3 ayda hiç alamadık. Yol paraları bulamıyorduk işe gelmek için, sadece yemek paramız geliyordu. İçeride de baskılar vardı, 'istemiyorsanız çalışmayın' diye."

Şubem kapatılınca işten çıkmak istedim, ama tazminatımı ancak maaşlar ödendikten sonra vereceklerini söylediler. Haziran ayında işten çıktım ama bir sürü borcum vardı. Umut abi bir eylem başlattı, biz de katıldık.

Ailem haklı olduğumuzu biliyor ve destekliyor. 16 arkadaşımız maaşımı aldı. 2 arkadaşımız alamadı, onlar için eylemi sürdürüyoruz.

Bizim eylemimizi gören 11 arkadaşımız Kadıköy şubesinde oturma eylemi yaparak bize destek verdi" dedi.

Umut gelerek, "İşe başlarken, 15 gün sıkıntı olacağı söylendi, ama 60 gün sürdü. Çalıştığım Özgül, AVM içindeydi ve AVM'ye borçları olduğu için el konuldu. 'maaşımı vb verin, çıkayım işten' dedim, 'sen çalış, Temmuz'dan sonra veririz' denildi. İTK'dan arkadaşlar destek olacaklarını söylediklerinde, 3 Temmuz'da eyleme başladım. Özgül, kurulduklarından bu yana ilk defa bir eylemle karşılaştı ve aynı gün maaşım yattı. Ayın 11'ine kadar herkesin maaşının yatacağı söylendi, yatmayınca 13 Temmuz'a eylemlere başladık. Arka-

kitlesel zulme uğradığı günlerdeyiz. Suriyeliler merdiven altı atölyelerde günde 12 saat çalışıyor. Burayı çok sevdiğimizden değil, geçici koruma statüsü verildiğinden. Başka ülkeye gidemez, uluslararası anlaşmalardan faydalanamazlar. Geçici Koruma Statüsü ile TC, dev bir halklar hapisanesine dönüştü. Hastanelerde, okullarda haraçlar toplandı, ucuz işgücü olarak

